Beaumarchais:
Figaros Bryllup
overs. af C. C. Kalnein

Kbh. 1786.

Oversat af
Carl Christopher Kalnein.
E. Müller Bd. IV, S. 371.

Rahbeks Oversættelse udkom 1786.

Figaros Bryllup

eller

Den gale Dag.

En

Komedie i Fem Akter

af

Hr. Beaumarchais,

overs. af

K. L. Rahbek.

Kiøbenhavn, 1785.

Trykt hos Peder Horrebow.

Personerne.

Grev Almaviva.
Grevinden.
Suzanne, Grevindens Kammerpige.
Figaro, Grevens Tiener.
Bazile, Syngemester.
Dr. Bartholo, Medicus.
Marceline, Doctorens Hovmesterinde.
Cherubin, Grevens Page.
Don Gusman, Dommer i Egnen.
Double-Main, Retsskriver.
Antonio, Grevens Gærtner, og Suzannes Morbroder.
Fanschette, Antonios Datter, og Suzannes Sødskendebarn.
Pedrille, Løber.
Soelslikker, Faarehyrde.
Et Retsbud.
Tre stumme Personer.
Nogle Gardere.
Bønder og Bønderpiger, af Egnen ved Slottet af Agoas-Frescas, tre Mile fra Sevilla.

Første Akt.

Scenen forestiller en Sal, hvori man ved den høyre Side seer en Dør, som gaaer ind til Grevinndens Værelse, og en til Grevens.

Første Scene.

Figaro, Suzanne.

Figaro.

(maaler Salen med en Maalestok.)

Nitten Fod bred, og sex og tyve Fod lang.

Suzanne.

Nu Figaro, synes du bedre saadan om min lille Hat?

Figaro.

Uforlignelig, min Deylige! Ha, Hvilket sødt Syn for en forlibt Brudgom, paa sin Bryllupsdag at see denne smukke Jomfrue Boket, ophøyet paa den deylige Bruds Hoved!

Suzanne.

Hvad maalte du der Figaro?

Figaro.

Jeg saae, om den deylige Seng, som Grevinden skal give os, vil komme til at staae got i dette Værelse.

Suzanne.

I dette Værelse? Ney, jeg vil ikke.]

Figaro.

Hvorfor det?

Suzanne.

Ney jeg vil ikke.

Figaro.

I men : : : af hvad Aarsag?

Suzanne.

Naar jeg nu ingen Aarsag vil sige.

Figaro.

O! Naar de Fruentimmer først ere visse paa os : : :

Suzanne.

At bevise jeg har Ret, det er at tilstaae, at jeg kunde have Uret; hør Figaro, er du min Fyr : : :

Figaro.

Figaro.

Upaatvivlelig; men hvorfor denne Modbydelighed imod det beqvemmeste Værelse i Slottet, og som ligger imellem de to Gemakker? Om Natten, naar hendes Naade skulde befinde sig ilde, behøver hun kuns at ringe, og to Skridt, saa er du hos hende: Har Herren mig nødig, en, to, tre, et Spring, saa staaer jeg i hans Værelse.

Suzanne.

Ja, men naar Greven har ringet dygtig om Morgenen, for at give dig et got langt Ærinde, saa er der kuns to Trin, saa er han ved min Dør, og en, to, tre, et Spring, saa : : :

Figaro.

Hvad meener du med den Tale?

Suzanne.

Oh! Du skulle kun høre mig ud.

Figaro.

Nu hvad er der da!

Suzanne.

Der er det, at Herren, Grev Almaviva, kied af at kiele for de Skiønne i Egnen, vil komme hiem om Aftenen i Slottet; men det er ikke hans Kone, forstaaer du, det er din, hans Hensigter løber ud paa, hvori han troer dette Logement ikke skal være

 ham

ham hinderlig; og det er det Bazile, min rare Syngemester, som saa prægtig bestyrer alle hans Fornøyelser, repeterer for mig hver Dag, naar han giver mig Information.

Figaro.

Bazile? Oh, min egen Dreng, ja dersom nogensinde et godt Bundt Hesselstokke har smurt en Pedants Ryg, og trængt ind til nogens Marv og Been : : :

Suzanne.

Din sølle Stakkel! og saa troer du da, at den Brudegave, man giver mig, var for dine gule Lokkers Skyld?

Figaro.

Jeg havde vel slidt nok for det.

Suzanne.

Oh hvad de Kloge dog ere dumme.

Figaro.

Man siger det.

Suzanne.

Men man vil ikke troe det.

Figaro.

Det er ilde.

Suzanne.

Suzanne.

Han har bestemt den, for at opnaae et vist Øyeblik hos mig, et vist Kvarteers Tid, under fire Øyne, som en gammel Herre Rettighed : : : Du veed hvor fortrædelig han var : : :

Figaro.

Jeg veed det saa vel, at uden denne skammelige Rettigheds Afskaffelse, havde jeg aldrig giftet mig med dig inden hans Godser.

Suzanne.

Nu vel, han fortryder at have afskaffet den, og det er paa din Kierestes Bekostning han i Dag vil fornye den.

Figaro.

Mit Hoved virker af Forundring, og jeg føler en Kløen i min Pande : : :

(han gnider sin Pande.)

Suzanne.

(i det hun tager hans Haand bort.)

Gnid den dog ikke!

Figaro.

Hvad Fare skulde der være ved?

Suzanne.

Dersom der kom nogle smaae Finner, saa kunde overtroiske Folk : : :

 Figaro.

Figaro.

Du leer skielmske Tøs? Ha, dersom der kuns var Mulighed i at faae en saadan Bedrager i Klemme, at lade ham falde i en god Snare, og saa putte hans Penge i Lommen!

Suzanne.

Kneb og Penge, Figaro, det er dit Element.

Figaro.

Det er ikke Skam, der holder mig tilbage.

Suzanne.

Hvad da, Frygt?

Figaro.

Ikke heller det, at gaae ind til En om Natten, bortsnappe hans Kone, og faae hundrede Stokkeprygl, det er ikke vanskeligt: tusinde tossede Knegte har giort det, men spille Pudset godt, og redde sine Øren : : :

(Grevinden ringer.)

Suzanne.

Grevinden ringer: Hun har retskaffen lagt mig paa Hierte, at være den første, som taler med hende om Morgenen paa min Bryllups-Dag. Den gamle Faarehyrde siger, at dette bringer de forladte Koner god Lykke.

Figaro.

Figaro.

Der er endnu noget andet derunder. Men giver du mig ingen Ting, Glut! førend du gaaer? Et lille Kys?

Suzanne.

Et Kys i Dag til min Kiereste? Ha, jeg vil ønske dig et. Og hvad ville da min Mand sige i Morgen? (Figaro kysser hende mod hendes Villie) Ah, Skielm, naar vil du høre op at tale med mig om din Elskov fra Morgegen til Aftenen.

Figaro.

Naar jeg kan overbevise dig om den fra om Aftenen til om Morgenen.

Suzanne.

(kysser sine Fingre samlede paa hendes Mund, og adspreder dem siden paa Figaro.)

Nu min Herre, nu er det betalt.

Figaro.

Oh, men det var ikke saa, jeg gav dig det.

Anden Scene.

Figaro (allene)

Yndige Pige! altiid leende, altid blomstrende; fuld af Lystighed, Kierlighed, Nydelighed, men ær-

 bar,

bar, ærbar? ah min Herre, min naadige Greve; I vil binde mig noget paa Ærmet. Jeg forundrede mig ogsaa, at I baade giorde mig til Slotsfoged og Coureer. Jeg forstaaer Jer, Naadig Herre; tre Forfremmelser paa engang. I Minister, jeg politisk Farafsted, Suzanne Frue i Huset, og saa kiør Vi. Medens jeg reiser hen i en Kant, vil I giøre en anden Reise til min Kone. Medens jeg maae flakke omkring i Støv og Snaus paa Landeveiene og brekke Hals og Been itu til Jeres Huuses Ære, vil I igien have den Naade for mig at bidrage til min Familes Udbredelse. Hvilken sød Giengieldelse. Men min Naadig Herre, det gaaer for vidt; spille to Ruller paa engang, Eders Herres og eders Tieners, forestille paa engang Kongen og mig ved et fremmet Hof, det er det halve for meget = = = og dig Bazile, Spidsbub, dig min Dreng vil jeg lære, at jeg er ligesaa polidsk som du. Jeg vil = = = Dog ney, vi vil lade som ingen Ting er, og søge at underminere den eene med den anden. Giv Tid, Mossiø Figaro, Giv Tid. At give Grevens smaae Lidenskaber en anden Vending, tilintetgiøre hans Hensigter, og arbeide paa Iversættelsen af mine; tage med begge Hænderne mod Foræringerne, stræbe at faae den diævelblændte, ondskabsfulde Marcelline paa Døren; og dygtig strigle Mossiø von Bazile = = =

Tredie Scene.

Figaro, Doctor Bartolo, Marcelline.

Figaro.

(vender sig, og i det han seer Doctoren)

Ey! Der har vi den kiære Doctor.

Doctoren.

Nu, hvad da?

Figaro.

Er det mit Bryllup med Suzanne, som fører dem med til Slottet i Dag, Doctor?

Doctoren.

Ney! min kiære Mossiø.

Figaro.

Det vilde være alt for ædelmodigt.

Doctoren.

Og alt for daarligt.

Figaro.

Ey, saa god Dag da Hiertens kiære Doctor.

Doctoren.

Helvedes Pludrer, saa lad os være.

Figaro.

De bliver vred Hr. Doctor, har deres Muulesel taget nogen Skade. De Folk af deres Stand ere saa haar-

 hiertede;

hiertede; de har ikke mere Medlidenhed med de umælende Bester, end om det virkelig var : : : Mennesker. Nu da, Marcelline, har Hun da altid Lyst at føre Sag med mig; Skal man just hade hverandre, fordi man jkke elsker hinanden?

Doctoren.

Hvad betyder det?

Figaro.

Hun vil nok fortælle Dem det. (i det han gaaer, giver han et Slag paa Doctorens Næve) Farvel Doctor.

Fierde Scene.

Doctoren, Marceline.

Doctoren.

En Nar bliver altid den samme.

Marceline.

Endelig kommer De dog eengang, evige Hr. Doctor, altid saa tung, og hvert Skridt saa afmaalt at man kunde have Tid til at døe tyve Gange, medens man ventede paa deres Hielp.

Doctoren.

Altid bidende og irriterende: Nu da, hvad skulde jeg her? Har noget Tilfælde mødt Greven? hans Rosine, hans utroe Grevinde, er hun, Himlen skee Tak, syg?

Marceline.

Marceline.

Greven forlader hende.

Doctoren.

O! værdige Mand, som hævner min Sag.

Marceline.

I det mindste har Bazile sagt det.

Doctoren.

Den Spidsbub logerer ogsaa her! Det er ret en Røver-Huule! og hvad giør han her

Marceline.

Alt det Onde han kan. Men hør nu, Doctor, Erindrer De dem den lille Emanuel, Vores Kierligheds ømme Frugt? Erindrer de dem Deres Løvter? Husker de deres Eder? : : :

Doctoren.

Er det for at høre al den Væv, at I saa pludselig har ladet mig hente fra Seville?

Marceline.

Nu da, vi vil ikke tale meere derom, men da Æren ikke driver Dem til den Billighed at ægte mig, saa hielp mig da til at ægte en anden.

Doctoren.

Ah! gierne, gierne, tael : : : Men hvem er den Dødelige, forhadt af Himlen og Fruentimmer.

Marceline.

Marceline.

Ih hvem skulde det vel være, Doctor, uden den lystige, den smukke, den elskværdige Figaro.

Doctoren.

Den Spidsbub?

Marcelline.

Altid lystig, aldrig vred; ædelmodig, ædelmodig = = =

Doctoren.

Som en Tyv = = =

Marceline.

Som en Herre.

Doctoren.

Men Suzanne?

Marceline.

Hun faaer ham ikke, den trædske! dersom De kuns vil hielpe mig, at giøre det Ægteskabs Løfte gieldende, han har givet mig.

Doctoren.

Men det er alt for vidt med hans Givtermaal.

Marceline.

Man tilintetgiør undertiden dem, hvormed det endnu er kommen videre.

Doctoren.

Doctoren.

Men Maaden?

Marceline.

Jeg har vel en Hemmelighed, men : : :

Doctoren.

Har Fruentimrene nogen Hemmelighed for Legemets Doctor.

Marceline.

De veed vel, at jeg ingen har for dem. Ethvert Fruentimmer er føyelig, men frygtsom; Hun havde vovet meere, hvis ikke en indvortes Stemme havde sagt hende: Vær smuk, om du kan, vær ærbar om du vil; men frem for alt, stræb at være agtet, det er nødvendigt : : : Da det altsaa er nødvendigt, at man i det det mindste er betænksom, og ethvert Fruentimmer føler Vigtigheden deraf, saa vil det ikke være vanskeligt, at bibringe Suzanne disse Principer, og naar Greven vil have, hun skal føye hans Hensigter, vil hun afslaae det, og Greven vil da begierlig gribe den Leylighed, jeg vil give ham at hævne sig, ved at lade mig ægte Figaro.

Doctoren.

Hun har ret, saa skam; Den Spøg var artig nok, at givte min gamle Hovmesterinde med den Slyngel, som opsnappede mig min unge Kiereste.

Marceline.

Marceline.

Og som troer at forøge sine Fornøyelser. = = =

Doctoren.

Og som har stiaalet 100 Rdlr. fra mig, hvilke stedse ligge mig paa Hiertet. Det vilde være behageligt at hævne mig saaledes paa en Døgenigt.

Marceline.

Ved at ægte ham, Doctor! = = =

Femte Scene.

Suzanne, (bringende et Baand og en Kiol af hvidt Taft,) Doctoren, Marceline.

Suzanne.

Ægte ham, ægte ham, ægte, hvem? min Figaro?

Marceline.

Hvorfor ikke, I taer ham vel?

Doctoren.

Et løyerligt Argument for et vredt Fruentimmer.

Marceline.

Uden at regne Greven, som vi ikke talte om.

Suzanne.

Suzanne.

Deres Tienerinde, Madam, der er altid noget bittert i deres Erindringer.

Marceline.

Deres ydmyge Tienerinde, Madam: hvori bestaaer da det bittre? Det er vel billigt, at en retmessig Herre tager en smule Deel i den Fornøyelse, han forskaffer sine Folk.

Suzanne.

Som han forskaffer! = = = Det er vel at Madamens Jalousie er ligesaa bekiendt, som hendes Rettigheder til Figaro ugrundede.

Marceline.

Mankunde have giort dem meere grundede ved at stadfæste dem paa Madammens Maade.

Suzanne.

Ah, denne er de kloge Fruentimres Maade.

Doctoren

(vil tage Marceline med sig)

Farvel vor Figaros deilige Brud.

Marceline.

Jeg har den Ære at hilse Grevens anden Haand.

Suzanne.

Som agter dem høyt, Madam.

Marceline.

Marceline.

Giør Madamen mig ikke ogsaa den Ære at elske mig en smule?

Suzanne.

Hvad det angaaer, kan Madamen ikke ønske meere.

Marceline.

Madamen er vist saadan en smuk Person.

Suzanne.

Oh ja, smuk nok for at opvække Misundelse, Madam.

Marceline.

Og især meget ærværdig.

Suzanne.

Det hører de gammel Hovmesterinder til at være det.

Marceline. (opbragt)

De gamle Hovmesterinder, de gamle Hovmesterinder!

Doctoren.

Kom, Marceline, kom.

(han tager hende ved Armen og fører hende med sig.)

Marceline.

Farvel, Madam = = =

Suzanne.

Suzanne.

Farvel, Madam! (naar Marceline er ved Døren, bliver Suzanne ved) Gaae kuns, gamle Billede: Jeg frygter ligesaa lidet for jeres Magt, som jeg foragter jeres Anlæg.

Siette Scene.

Suzanne (allene)

See engang til den gamle Sibille, fordi hun har studeret en Smule, og piint hendes Naade i hendes Ungdom, vil hun regiere heele Slottet : : : Men jeg har næsten glemt mit Ærinde : : :

Syvende Scene.

Cherubin, Suzanne.

Cherubin.

Ah, Suzanne hvor jeg er glad, at jeg treffer dig allene, jeg har søgt dig i to Timer.

Suzanne.

Hvorfor det?

Cherubin.

Du gifter dig, og jeg reiser bort.

Suzanne.

Hvordan, du reiser?

Cherubin.

Greven sender mig hiem igien.

Suzanne.

De maae da have giort noget, Cherubin, hvor kan det være, at Grevens første Page er falden i Unaade?

Cherubin.

Jeg var i Gaar hos dit Sødskendebarn, Fanchette, for at lege vores sædvanlige uskyldige Spøg.

Suzanne (i en ironisk Tone.)

Deres sædvanlige uskyldige Spøg?

Cherubin.

Saa kom Greven just ind i det samme. Han blev vred = = = Pak jer, sagde han, I lille = = = O! jeg tør ikke sige det grove Ord igien for et Fruentimmer, som han sagde. Pak jer, og i Morgen sover I ikke meere paa Slottet. Dersom min smukke Gudmoer ikke kan tilfredsstille ham, saa er det ude med mig.

Suzanne.

Og hvorfor addresserer du dig [da ikke selv til hende?

Cherubin (sukkende.)

Ah, Suzanne! hvor hun er ædel og skiøn, men hvor hun tillige opvækker Ærbødighed.

Suzanne.

Suzanne.

Det er at sige, at jeg ikke giør det samme, og man kan vove mod mig hvad man vil.

Cherubin.

Det veed du nok Taske! at jeg ikke tør vove med dig hvad jeg vil. Hvad du er lykkelig Suzanne, hver Dag at see min Gudmoer, at tale med hende hvert Øyeblik, at klæde hende paa om Morgenen, og klæde hende af om Aftenen indtil hver en Naal (seer et Baand, som Suzanne holder i Haanden.) Hvad er det du holder der i Haanden?

Suzanne

(efteraber Cherubins kiælne Tone.)

Det er det Baand, det lykkelige Baand, som om Natten holder din skiønne Gudmoers Haar samlede.

Cherubin.

Ah, giv mig det, min Hierte!

Suzanne.

Hans Hierte, ney hør engang hvor familiær han giør sig. (Cherubin river Baandet fra hende og løber.)

Suzanne.

(løber efter ham.)

Vær saa god og giv mig det lille Tyv!

Cherubin.

Man maae før tage Livet af mig. Suzanne veed du hvad? du kan sige, du har tabt det: du kan sige, hvad du vil, men jeg giver dig det aldrig igien.

Suzanne.

Jeg spaaer, at inden tre eller fire Aar, er De den største lille Døgenigt = = =

Cherubin.

Oh, lad mig have det, Zanne, jeg vil give dig min Romanze, den skal du synge for min skiønne Gudmoer; og naar jeg ikke meer er her, skal den undertiden tiene dig til en Erindring om mig.

Suzanne.

Tie stille, lille Gavtyv, og giv mig mit Baand tilbage.

Cherubin.

Hører du ikke hvad jeg siger dig, Suzanne? Dit Sødskendebarn Fanschette, hører nok hvad jeg beder hende, men du = = =

Suzanne.

Det er stor Skade, hør da min Herre = = =

Cherubin.

Hør, Suzanne: I nogen Tid føler jeg en inderlig Bevægelse ved at see et Fruentimmer = = = Alt mit Blod blusser op; mit Ansigt er i Lue: Den Nødvendighed

vendighed at sige til En, jeg elsker dem, er saa heftig, at jeg siger det hvert Øyeblik til din Frue, til dig: Jeg siger det ofte, naar jeg spadserer allene, til Træerne, til Skyerne, og Vindene, som driver dem bort tilligemed mine Ord: J Gaar mødte jeg Marceline : : :

Suzanne
(med en Mine fuld af Forundring.)

Marceline! : : :

Cherubin.

Hvorfor ikke? Er hun ikke Fruentimmer, Er hun ikke Pige? — En Pige, et Fruentimmer, hvad disse Navne ere søde, hvad de ere behagelige?

Suzanne.

Hør engang, han bliver tosset : : : Nu da, giv mig mit Baand igien. (hun søger at snappe det fra ham, men faaer ikke fat deri.)

Cherubin.

Ah! ja pyt. (han løber bag Lænnestoelen.)

Suzanne.
(løber omkring Lænnestoelen efter Cherubin, som endelig staaer stille.)

Jeg skal sige det til Greven, jeg skal sige: send ham hiem til hans Forældre: send ham hiem den lille Døgenigt; Det er en lille Tyv, som giør sig til af at elske hendes Naade, at karresere Fanschette, og som vil regne mig med i Kiøbet.

Cherubin.
(i det han seer Greven komme.)

Ak! Suzanne, jeg er ulykkelig. (han skiuler sig bag Lænnestoelen.)

Suzanne.

Hvilken Skræk! (i det hun raaber) Ak! (skiuler hun Pagen, som er bag Lænnestolen, ved at staae for ham.)

Ottende Scene.

Greven, Suzanne, Cherubin (bag Lænnestolen.)

Greven.
(Greven i det han vender sig mod Koulisserne)

Jeg kommer strax igien. (til Suzanne) Hvad gaaer ad dig, Suzanne? Dit lille Hierte synes at være i temmelig Bevægelse; i øvrigt saa er det let at undskylde paa din Bryllupsdag.

Suzanne.

Naadige Herre, Gaae Deres Vey: hvad om man traf Dem her.

Greven.

Det skulde giøre mig ondt, min Glut, men jeg har kuns et Ord at sige dig. (han sætter sig i Lænnestolen)

nestolen). Kongen har udnævnt mig til Minister i London, og jeg vil give Figaro en excellent Post. Jeg skal tage ham med mig, og giøre ham til Kourer. Du følger med din Mand, der er vel ingen Tvivl om?

Suzanne.

Konens Skyldighed fordrer at = = = Ah, dersom jeg bare turde tale!

Greven.

Nu, tael da, min Kiære, tael! benyt dig af en Rettighed, som du erholder i Dag for din heele Livstid.

Suzanne.

Ney jeg vil ikke, naadige Herre! ney jeg vil ikke = = = Jeg veed ikke meere hvad jeg vilde have sagt.

Greven.

Du talte om en Kones Skyldighed, hvad vilde du sige derom?

Suzanne.

Da naadig Herren tog sin Kone fra Doctorens og renoncerede af Kierlighed til hende paa Herre-Rettigheden, denne skammelige Rettighed, som De har afskaffet = = =

 Greven.

Greven.

Ja, og som smertede Pigerne saa meget, ikke sandt, Zanne? Denne herlige Rettighed! dersom du i Aften vil snakke lidt med mig om den i Haugen i Tusmørket, saa vilde jeg sætte en saadan Priis paa denne ringe Villighed, at : : :

Niende Scene.

Greven, Suzanne, Bazile, Cherubin.

Bazile.
(bag Koulisserne.)

Greven er ikke hiemme, siger jeg jer.

Greven.

Himmel, hvorfra kommer den Røst?

Bazile.

Han er hos hendes Naade.

Suzanne.

Himmel! Det er Bazile, Ak, naadig Herre, dersom han finder Dem her.

Greven.
(søgende et Sted for at skiule sig.)

Det skulde fortryde mig. Hvordan? Er der da ikke et Sted man kan skiule sig. Ha, ha, bag Lænnestolen. (han nærmer sig Lænnestolen. Suzanne stiller sig imellem ham og Pagen,

gen; skiuler Pagen, som, naar Greven nærmer sig, og Suzanne gaaer tilbage, sniger sig om paa den modsatte Side, hvorfra Greven kom, og skiuler sig gandske i Lænnestolen, medens Greven skiuler sig bag ved den. Suzanne skiuler dem begge med den hvide Adriæne, hun bragte med sig i den femte Scene.)

Bazile.

(i det han træder ind paa Theatret.)

Jeg tænkte at finde Greven her, Jomfrue.

Suzanne.

Hvem har sagt Jer det?

Bazile.

Det er Figaro, som søger efter ham.

Suzanne.

Han søger altsaa efter den, som vil ham allerværst, næst Eder.

Greven.

(sagte bag Lænnestolen.)

Nu vil vi see hvor troe han er mig.

Bazile.

At tale vel om en Kone, er det at ville hendes Mand ilde?

Suzanne.

Ikke i eders fæle Tanker, Ulykkens Fugl.

Bazile.

Da Giftermaal er det allerløyerligste af alle alvorlige Ting, saa havde jeg tænkt : : :

Suzanne.

Noget fælt Tøy : : :

Bazile.

Man forlanger kuns af Eder, at I ikke just for denne Ceremonies Skyld ganske udøser eders Kierlighed over nogen; men hvad man forbyder Eder i Dag, vil man befale Eder i Morgen.

Suzanne.

Men, gaae eders Vey, Ulykkens Fugl!

Bazile.

Naa, Naa, Ondskabsfulde, vær kuns roelig : : : Figaro er ikke den eeneste Hindring, som er Grevens Hensigter i Veyen: Thi Pagen : : :

Suzanne.

Cherubin?

Bazile.

Ja: Cherubin, di amore : : : thi saasnart jeg var gaaet, spankulerede han her omkring. Kan I nægte : : :

Suzanne.

Men gaae eders Vey, fæle Menneske!

Bazile.

Bazile.

Man er strax et fælt Menneske, fordi man seer hvad man seer, og Romanzen, han har giort, som skal være en Hemmelighed?

Suzanne.

Den er til mig.

Bazile.

Ja, hvis han ikke har giort den til hendes Naade. I Sandhed, man siger, at naar han varter hende op ved Bordet, betragter han hende med Øyne, som = = = men hille Skam, lad ham ikke glæde sig for meget. Greven er slem i det Kapitel.

Suzanne.

Og I er alt for uværdig til at turde opdigte tusinde Bagtalelser, for at styrte et ungt Barn, der allerede er falden i sin Herres Unaade.

Bazile.

Digter jeg noget op? det som jeg siger, er det, som heele Verden taler om.

Greven.

(springer ivrig frem fra Stoelen.)

Hvorledes, hvordan, taler heele Verden derom?

Bazile.

Ah, Naadige Herre, hvor det giør mig ondt.

Greven.

Greven.

Løb Bazile, og lad ham jage bort.

Suzanne.

(færdig at besvime, raver)

Ah, Ah; Ah, min Gud!

Greven.

Hun faaer ondt: lad os sætte hende i denne Lænestoel. (De begynde at ville bære hende til Lænnestolen og tage hende paa deres Arme.)

Suzanne.

(tager alle sine Kræfter til sig, river sig udaf deres Hænder, og raaber)

Jeg vil ikke sætte mig ned : : : komme saaledes ind, naar jeg er allene, det er utilbørligt.

Greven.

Hvad frygter du for Suzanne, Ere vi ikke to?

Bazile.

Oh, hvor det giør mig ondt, at jeg giorde mig lystig paa den lille Pages Regning, saa de hørte det. I Grunden, Naadige Herre, sigtede det jeg sagde kuns til at udforske Suzannes Tilbøyeligheder.

Greven.

Hundrede Dukater og en Hest, og saa hiem med ham til sine Forældre.

Bazile.

Oh, Naadig Herre, for uskyldig Spøg.

Greven.

Jeg har endnu i Gaar overrumplet ham ved min Giærtners Datter.

Bazile.

Hos Fanschette?

Greven.

I hendes Kammer.

Suzanne.

Hvor Herren uden Tvivl ogsaa havde Ærinde.

Greven. (sagte)

Jeg gider nok lidt hendes Svar.

Bazile.

Hun har gode Ahnelser.

Greven. (høyt)

Jeg gik hen til den Fyldebøtte din Morbroder Giærtneren Antonio, om noget, jeg vilde befale ham. Jeg banker, man lader mig staae længe og vente: endelig lukkede man op. Dit Sødskendebarn saae forvirret ud. Jeg blev mistænkelig, saae mig om, og fik Oye paa en Kappe, eller et Gardin, jeg veed ikke selv hvad det var, som hang over nogle Klæder. Jeg gik nærmere (i det Greven siger dette, nærmer han sig Lænnestolen, og løfter Adriænen

nen i Veiret, som skiuler Pagen) Jeg tager Forhænget fra, og jeg seer : : : (i det han seer Pagen) Ah! : : : (De standse i Taushed, som tilkiendegiver Grevens Fortrædelighed og Bestyrtelse, Baziles dumme Forundring, og Suzannes Skræk: Endelig bryder Greven Tausheden.) Denne Streg er lige saa god som den anden.

Bazile.

Endnu bedre.

Greven. (til Suzanne)

Meget godt, Mamselle! I er neppe bleven forlovet, førend I bær eder saaledes ad: Altsaa, da I vilde have mig bort, var det for at beholde min Page hos eder. (til Cherubin) Og I, Mossiø, som ikke ændrer eders Opførsel, det fattedes kuns, at I uden nogen Respect for eders Gudmoer, skulde have Omgang med hendes første Kammer-Jomfrue, med eders Vens Kone : : : Men jeg lider ikke, at Figaro at et Menneske, som jeg agter og som jeg elsker, skal være et Offer for saadant Bedrageri. Kom han ind med Eder, Bazile?

Suzanne.

Deri er hverken Offer eller Bedrageri, Naadig Herre. Han var der (pegende paa Lænnestoelen) da De kom ind.

Greven.

Greven.

I denne Lænnestoel! Gud gid det ikke var sandt! Hans gruesomste Fiende skulde ikke ønske ham den Ulykke : : : Men det er atter en Usandhed! Jeg sad jo der, da jeg kom ind.

Cherubin.

(endnu siddende i Lænnestoelen)

Ak, Naadig Herre! Jeg sad skielvende bag ved den.

Greven.

Hvilken Helvedes List, Jeg sad der jo nyelig selv.

Cherubin.

Forlad mig: Det var just den Gang De stod op, at jeg krøb i den.

Greven.

Den Dreng er ret en listig Slange : : : nu har han hørt alle Ting.

Cherubin.

Tvertimod, Hr. Greve, Jeg giorde alt hvad jeg kunde for ikke at høre noget.

(Døren langt inde aabnes)

Bazile.

Der kommer nogen, naadige Herre!

Greven.

Greven.

(river Pagen ud af Lænnestoelen)

Han var i Stand til at blive siddende, og lade heele Verden komme.

Tiende Scene.

Greven, Bazile, Cherubin, Suzanne, Grevinden, Figaro, Fanschette, en Mængde Bønder og Bønder-Piger, som bære Brudens Hat.

Grevinden.

De seer her, min Greve, at han (hun peger paa Figaro) tiltroer mig at formaae meere, end jeg giør. Han bad mig nyelig, bevæge Dem til at skynde paa hans Bryllup med Suzanne: Deres Forhippelse derpaa er naturlig, og jeg haaber, at De vil bevilge dem denne Naade, for den Kierligheds Skyld De tilforn har havt for mig.

Greven.

Og som jeg altid har, Madam, = = = og det er allene i Betragtning deraf, at jeg bevilger det.

Figaro.

Tillad da altsaa Herre, at jeg presenterer Dem denne Jomfrue Hat, prydet med Blomster, og med snehvide Fieder, som et Tegn paa Deres Hensigters Reenhed.

Reenhed. Behag selv at sætte den paa Hovedet af dette unge Creatur, hvis Dyd Deres Fromhed har bevogtet, paa det jeg skal være den første, der høytidelig holder Herre-Rettighedens Afskaffelse, hvorpaa De af Kierlighed til hendes Naade har renonceret.

Suzanne.

Naadige Herre! forsmaae ikke den Tribut af Berømmelse, som tilkommer Dem.

Greven. (sagte)

O! den Forræderske!

Figaro.

Men see dog paa hende, Naadige Herre! mon en saa smuk Brud nogentid udviste det Store i Deres Offer?

Suzanne.

Tael ikke om min Smukhed, min Ven, tael før om Grevens Dyd.

Greven. (sagte)

Min Dyd = = = Hun spotter mig (høyt) En skammelig Rets Afskaffelse er ikke et Offer, men det, som man skylder Velanstændigheden. En spansk Herre kan nok søge at vinde en Skiønhed ved sin Omhyggelighed; men fordre dens første Afgrøde, som en slavisk Skat, ah, dette ligner kuns en Vandalers Tyranie, men ikke nogen ædelmodig Castillianers lovmæssige Rettighed.

Figaro. (til Cherubin).

Naa, Ugelspeil glæder I jer ikke ogsaa med?

Suzanne.

Naadige Herre! send ham bort.

Figaro.

Ah! naadig Herre.

Grevinden.

Min Hr. Greve jeg beder, om Naade for ham.

Greven.

Madam, han fortiener det ikke.

Grevinden.

Han er saa ung.

Greven.

Ikke saa ung, som De tænker.

Cherubin.

Den Ædelmodighed at tilgive, er ikke den Herre Rettighed, hvorpaa De har renonceret.

Grevinden.

(viiser paa Bønder-Folkene)

Han har ikke renonceret paa andre end den, som bedrøvede dem allesammen.

Suzanne.

Dersom Herren havde afskaffet denne Rettighed, saa vilde det vist være den første, han igien vilde fornye.

Figaro.

Figaro.

Mine Venner! foreener eder med mig.

Allesammen.

Naadige Herre!

Cherubin.

Der som jeg nu ogsaa har været skiødesløs i min Opførsel, saa har jeg dog aldrig været uforsigtig i min Tale = = =

Figaro (uroelig)

Hvad er det han siger?

Greven.

Det er nok, jeg tilgiver ham.

Allesammen.

Vivat!

Greven.

Endnu meere, jeg vil give ham et Compagnie i mit Regiment.

Allesammen.

Vivat!

Greven.

Men med den Betingelse at han reiser strax til sin Post i Catalonien.

Figaro.

Hvordan, Naadige Herre! skal han ikke være med ved mit Bryllup?

 Greven.

Greven.

Det er saa min Villie : : : Nu, min Herre, tak Deres Gudmoer, og udbed Dem hendes Bevaagenhed. (Suzanne fører Cherubin hen for Grevinden, hvor han falder ned paa det eene Knæ.)

Grevinden.

(med en Røst, som bliver svagere)

Da vi ikke engang kan beholde Dem til i Morgen saa reis da, unge Menneske; En nye Løbebane venter dem, fuldend den med Ære; vær tapper, troe, og lydig. Glem aldrig Deres Velgiørers Godhed: erindre Dem dette Huus, hvor De nydt Deres Ungdoms Opdragelse: Før Dem vel op, og vi skal altid tage Deel i Deres Velgaaende.

Greven.

Madam, De er meget bevæget!

Grevinden.

Derfor vil jeg ikke undskylde mig; han er en Paarørende af min Familie, og ydermeere min Gudsøn: Jeg kan ikke uden Frygt see dette Barn saa ung udsat paa en saa farlig Bane.

Greven. (til Cherubin)

Kys Suzanne for sidste Gang.

Figaro.

(stiller sig imellem Suzanne og Cherubin, som nærmer sig for at kysse hende.)

Hvorfor det, naadige Herre? Han holder vel sit Vinter Korteer her. Kys mig Kaptain (han kysser Cherubin) Nu vel da, min lille Cherubin, Nu kommer du til at føre et gandske andet Liv. Du faaer ikke meere Lov til mit Barn at snuse omkring i Fruentimmernes Korteer, faaer ingen Slikkerier meere, leger ingen Dask i Næve, ingen Blindebuk meere. Frisk Soldat, bitterdøe! sort i Ansigtet, slet klæd, slet født, en god tung Flint: høyre omkring, venstre omkring; fremad, marsch til Æren, og snuble ikke paa Veyen, med mindre et godt Skud = = =

Suzanne.

Fy for en Skamfærd!

Grevinden.

Hvilken fæl Spaadom!

Figaro.

Naa, naadige Herre: Alting er færdig til Høytiden: Det kommer kuns an paa Dem.

Greven. (sagte)

Der staaer jeg midt i det. (høyt) Jeg giver mit Samtykke dertil: men jeg behøver en smule Hvile, og paa det Brylluppet kan have desmeere An-

 seelse,

seelse, ønskede jeg at det blev opsadt til Siden : : :
Det er sandt, hvor er Marceline? Er hun ikke iblandt Giesterne? (sagte) Hun kommer vist ikke.

Figaro.

Jeg veed ikke, naadige Herre! Hun kan være med, om hun vil; men det giør intet til Sagen i Henseende til mit Bryllup; det kan være lige fornøyeligt derfor.

Greven. (sagte)

Hun vilde nok lægge noget i Veyen, Det skal jeg svare dig til.

Fanschette.

De spør efter Marceline, naadig Herre, Jeg mødte hende i Dyrehaugen paa Veyen, som gaaer til Avlsgaarden. Doctoren gav hende Armen.

Greven.

Doctoren, er han her?

Fanschette.

Oh, hun saae saa vreed ud som en Tydsker: Hun giorde store Bevægelser : : : saadan giorde hun med Armene: Doctoren giorde saaledes med Haanden for at tysse paa hende : : : Hun nævnte min Fetter Figaro : : :

Greven.

Fetter : : : ja tilkommendes Fetter; men naar kommer hun igien?

Bazile.

Bazile.

Hun kommer igien naar Gud behager.

Figaro.

Gid han kuns behagede, at det aldrig skulde behage ham.

Fanschette.

(i det hun peger paa Cherubin)

Naadige Herre! Har De nu snart pardoneret os.

Greven.

(tager hende ved Hagen, og siger sagte, som for at bede hende, at tie stille).

See der, see der, du lille : : : Nu vel da, snart : : : Jeg behøver Hvile. Jeg gaaer bort for et Øyeblik; (til Bazile) Bazile, I triner siden ind til mig; (Bazile giør en dyb Compliment)

(Greven giver Grevinden Haanden: Alle gaae, undtagen Cherubin og Bazile, som Figaro holder tilbage.)

Ellevte Scene.

Bazile, Figaro, Cherubin.

Figaro.

Nu, I godt Folk, Ceremonien er antaget, og mit Bryllup en Følge deraf. Lad os passe vel paa:

Vi vil ikke ligne de Acteurer, som spiller allerslettest, naar Kritiquen er meest opmerksom. Vi vil vide vore Ruller godt; Vi kan inte undskylde os med den Dag i Morgen.

Bazile.

Min Rulle er meere vanskelig, end du tænker.

Figaro.

(dreyer Armen, som en, der uddeeler Stokkeprygl.)

Den er ogsaa, men du veed langt fra ikke hvor lykkelig Udfaldet vil blive for dig.

Cherubin.

Min Ven, du glemmer at jeg skal reise.

Figaro.

Vel, reis! lad som du er vel til Mode, og lad dig see til Hest: tag glad din Reisekappe: og sæt i fuld Galop til Plankeværket, kom saa tilbage igien til Fods bag om Slottet, og lad dig ikke see af Greven, saa tager jeg mig paa at stille ham tilfreds efter Brylluppet.

Cherubin.

Men nu veed Fanschette ikke sin Rulle.

Bazile.

Ei, hvad Fanden har I da lært hende i de otte Dage, I nu har hængt over hende.

Figaro.

Kan du ikke spendere denne Dag paa at lære hende den, du har jo intet at bestille.

Bazile.

Unge Menneske : : : tag dem i Agt : : : Hun lærer vel andet af dem. Faderen er misfornøyet: Pigen har faaet Oretæver, Cherubin, Cherubin, De volder hende Fortræd: Krukken gaaer saa saa længe til Vands, at : : :

Figaro.

Der kommer den Nar, med sine gamle Sentenzer! Nu vel Pedant! hvad siger du alle Nationers Orakel? Krukken gaaer saa længe til Vands, at den tilsidst : : :

Bazile.

Bliver fuld.

Figaro.

Inte saa dumt, inte saa dumt!

(de gaaer)

Anden Akt.

Scenen forestiller Grevindens Sovekammer, hvori Døren ved den høyre Side, gaaer ind til Suzannes Kammer, og i det Inderste af Theatret, staaer Grevindens Seng. Ved den høyre Side af Sengen er et Vindue, som gaaer ud til Haugen, og hvorunder er en Grav, to og tyve Fod lang. Ved den venstre Side er en Dør, som gaaer ind til Grevindens Pigers Kammer. Ved den venstre Side af Theatret, lige over for Suzannes Sovekammer, er Indgangs-Døren til Grevindens Kammer. Ved den høyre Side seer man en Lænnestoel og et Taboret, hvorpaa ligger en Cithar: lige overfor, paa den høyre Side af Theatret, er en anden Lænnestoel; Der staaer en Stoel ved Siden af Vinduet, som gaaer ud til Haugen, og en Bænk langs med Vinduet.

Første Scene.

Grevinden, Suzanne.

Grevinden.

Luk Døren Zanne. (hun lukker Døren, og Grevinden sætter sig) Suzanne, fortæl mig nu alt, indtil de allermindste Omstændigheder. Greven vilde jo forføre dig?

Suzanne.

Suzanne.

Ney, naadig Frue, Herren giør ikke saa mange Omstændigheder med sin Tienestepige: Han vilde kiøbe mig for reene skiære Contanter.

Grevinden.

Og den lille Page var nærværende?

Suzanne.

Ney naadig Frue, han var skiult bag Lænnestoelen: Han var kommen for at bede mig, jeg skulde formaae Dem til at give et godt Ord for ham hos Greven, som vilde sende ham hiem.

Grevinden.

Men hvorfor vendte han sig ikke strax til mig selv? mon jeg havde nægtet ham det?

Suzanne.

Det var det, jeg sagde ham: Veed De hvad han svarede mig? Ah Suzanne, hvad hun er ædelmodig og skiøn, men hvor hun tillige opvækker Ærbødighed!

Grevinden.

Mon jeg seer saadan ud, Zanne?

Suzanne.

Og derpaa tog han Deres Baand fra mig = = =

Grevinden. (leer stærkt)

Mit Baand, Ah, hvilket Barn!

Suzanne.

Suzanne.

Han snappede det fra mig! : : : Jeg løb forgieves efter ham, og truede at sige det til Greven og Deres Naade. Han var ret som en Løve, ret som en : : : Ney, hun faaer det ikke saa længe jeg lever, skreeg han med sin lille pibende Røst, og fordi den lille Snottepog faaer Lov at kysse det underste af Deres Kiol, saa vil han altid holde sig skadesløs hos mig.

Grevinden.

Lad os ikke tale meere om de Daarligheder : : : aabne Vinduet, Zanne, man bliver saa heed : : :

Suzanne.
(aabner Vinduet, som gaaer til Haugen)

Det kommer af, Deres Naade taler og gaaer fyrrig.

Grevinden.

Figaro bier tæmelig længe.

Suzanne.

Han kommer, saasnart de ere tagne paa Jagten. (hun seer igiennem Vinduet.) Ey, see, naadig Frue, see der farer Greven igiennem Haugen, tilligemed en, to, tre, fire til Hest.

Grevinden.

Saa meget desbedre, saa har vi Tid til alt. (man banket paa Døren: Suzanne løber hen og lukker op, syngende) Ah det er Figaro.

Anden Scene.

Figaro, Suzanne, Grevinden.

Suzanne.

Hendes Naade venter med Utaalmodighed, min Ven.

Figaro.

Og du ligesaa, Nu da, til Sagen; hvad er der paa Færde? Vist intet af Betydenhed.

Grevinden.

Nu, Figaro, forstaaer du Greven?

Figaro.

Hvordan, om jeg forstaaer ham? Han finder en smuk Brud, han vil giøre hende til sin Maitresse: hvad underligt er deri?

Grevinden.

Du leer Figaro?

Figaro.

Og for at opnaae sit Øyemeed, har han udnævnt mig til Koureer, og Suzanne til Gesandts-Raadiude; det er ikke saa galt.

Suzanne.

Suzanne.

Holder du ikke op med dit Spøg?

Figaro.

Og fordi Suzanne ikke vil antage denne Ærestittel, vil han hævne sig, ved at lade mig ægte Marceline; Intet kan være meere naturligt.

Grevinden.

Hvordan kan han være saa vel til Mode ved Grevens Hensigter, som forspilder ſal vores Lykke?

Figaro.

Alt dette foruroeliger mig kuns lidt. Jeg vil lade ham løbe i sin egen Snare; og for at gaae ligesaa methodisk til Verks som han, vil vi strax søge at dæmpe Grevens brændende Lyst til vore Eyendomme, ved at foruroelige ham i hans egne.

Grevinden.

Det er vel talt, men hvordan?

Figaro.

Det er snart giort, Deres Naade; ved at give ham en falsk Efterretning om Dem ⸗ ⸗ ⸗

Grevinden.

Har I betænkt det vel?

Figaro.

Ja, Deres Naade; Vil De høre, for at dæmpe saadan Folks Hidsighed, som ere af Grevens Ka-

[racteer,

racteer, maae man sætte deres Blod i en dygtig Bevægelse, og det er det, Fruentimrene forstaae saa godt. Naar det er giort, kan man tage dem ved Næsen, og føre dem hvorhen man vil : : : lige i Gvadalqviver Strømmen.

Grevinden.

Men Figaro, har i tabt Forstanden, at I vil gaae hen og kaste saadan Mistanke paa min Opførsel?

Figaro.

Deres Naade, der ere meget faae Fruentimmer, jeg havde turde vovet det med, af Frygt for at treffe det Rigtige.

Grevinden.

Vi skal see, jeg maae endnu takke ham til.

Figaro.

Men er det ikke deyligt, at giøre ham Livet saa suurt hver Dag, og lade ham tilbringe den Tid, han tænkte at fordrive hos min Kone, med at passe paa hans egen? (i det han seer ud af Vinduet) Ah! see, see, Greven, hvor han jager efter en Hare, saa den ikke kan meere.

Grevinden. (til Suzanne)

Han er forrykt.

Figaro.

Ney, han selv skal blive gal, naar han jager efter den eene, hvordan vil han da kunne passe paa den anden?

Grevinden.

Men, hvad skal Enden blive?

Figaro.

Det vil jeg sige Dem, (til Suzanne) Du skal love ham at du vil møde ham til en vis Tid i Aften.

Suzanne.

Jeg møde ham : : :

Figaro.

Oh! Mamesselle, naar man inte duer til noget, og inte vover noget, saa kommer man ingen Vey. See det er min Mening.

Suzanne.

Nu, hvad saa?

Figaro.

Saa skal du skikke Cherubin i dit Sted.

Suzanne.

Men han er reist.

Figaro. (hidsig)

Oh! ney vist ikke, lad mig kuns raade.

Suzanne.

Suzanne.

Ah, naadig Frue, man kan nok forlade sig paa ham, hvad det angaaer at spille et Puds.

Figaro.

En, to, tre Intriger paa engang, brav indviklede, paa Kryds og paa tvers , : : ha, jeg var ret skabt til at være Hofmand.

Suzanne.

Man siger det skal være vanskeligt nok.

Figaro.

Vanskeligt nok? ha, forstaae at tage selv, tage imod og begiære, det er heele Hemmeligheden i tre Ord. Nu lystig, lad os ikke spilde Tiden, jeg gaaer bort, og skal strax skikke dig Cherubin, at du kan klæde ham paa, sætte ham et Sæt paa, og saa : : : frisk naadige Herre.

Tredie Scene.

Suzanne, Grevinden.

Grevinden.

(speiler sig i et Lommespeil.)

Suzanne, hvordan jeg seer ud! Dette unge Menneske, som kommer : : :

Suzanne.

Deres Naade vil ikke lade ham slippe : : :

Grevinden.

Men mine Haar ere virkelig alt for meget af Lave.

Suzanne.

(sætter en af Grevindens Bukler op igien.)

Bie, Deres Naade, med denne Bukkel vil De ret kunne skiænde paa ham. Lad ham synge sin Romance.

Fierde Scene.

Grevinden, Suzanne, Cherubin.

Suzanne.

(i det hun gaaer Cherubin i møde, som kommer ind.)

Kom nærmere, min Hr. Officeer.

Cherubin.

Hvor dette Navn bedrøver mig, Deres Naade: Det siger mig, at jeg maae forlade disse kiære Egne, og en saa god Gudmoer : : :

Suzanne.

Og saa skiøn!

Cherubin.

(med et dybt Suk.)

Ak! ja : : :

Suzanne.

Suzanne.

(vrænger efter ham.)

Ak! ja : : : Men betragt ham engang med hans store hykkelske Øyne : : : Deres Naade, De maae lade ham synge hans Romance, (hun giver hende den) Kom nærmere smukke, lille Fugl!

Grevinden.

Veed man hvem der har giort den?

Suzanne.

See der staaer den Skyldige og rødmer; Hans Kinder viiser det.

Cherubin.

Deres Naade, min heele Krop ryster : : :

Suzanne.

Klir, klir, klir, klir, Kom nærmere beskedne Forfatter, siden det bliver Dem befalet. Deres Naade, jeg skal accompagnere.

Grevinden.

Tag min Cithar.

Suzanne og Cherubin.

(medens disse synge Romanzen, tier Grevinden, og læser den, men kaster tillige Øynene nu og da paa Cherubin, som snart betragter hende, snart synger med nedslagne Øyne; Suzanne seer paa dem begge, og leer undertiden i det hun synger.)

Romance efter en Arie af Marlborough.

Ved Kilden sødt den rinder,
Hvor min Siel, hvor min Siel ikke lider,
Naar jeg min Gudmoer minder,
Jeg fælder Taarer der,

Jeg fælder Taarer der,
Udi en Eg jeg skiærer,
Hvor min Siel, hvor min Siel ikke lider,
I mit det Navn hun bærer,
Just Kongen kommer her.

Just Kongen kommer her,
I Følge Hoffet er,
Siig', Dronningen mig spørger,
Hvor min Siel, hvor min Siel ikke lider,
Siig, Dronningen mig spørger,
Hvi, Page græd du her?

Hvi Page, græd du her,
En Gudmoer jeg har eyet,
Hvor min Siel, hvor min Siel ikke lider,
En Gudmoer jeg har eyet,
Som stedse jeg tilbeer.

Grevinden.

Grevinden.

(i det hun folder Romanzen sammen)

Det er nok; den er vel giort, der er Følelse i den.

Suzanne.

Ah, hvad Følelse angaaer, saa er han et ungt Menneske, som : : : (Cherubin trækker Suzanne i Kiolen, som for at hindre hende fra at tale. Suzanne sagte til Cherubin) Ja jeg skal sige alting Skielmsmester, (høyt) Men hør nu, min Hr. Officeer, For ret at holde os lystig i Dag, maae vi see, om en af mine Kioler kan passe Dem.

Grevinden.

Er det dit Alvor, Suzanne?

Suzanne.

(stiller sig tæt ved Cherubin og maaler sig med ham.)

Vi ere af en Høyde; Lad os begynde at trække Kappen af. (hun trækker den af.)

Grevinden.

Men om der kommer nogen?

Suzanne.

Nu da, giør vi da noget ondt? : : : Men jeg vil dog lukke Døren : : : (hun lukker Døren.) Men jeg gad vidst hvordan Sættet vil klæde ham.

Grevinden.

Tag min Dormøse paa Toilettet i mit Kabinet.

(Suzanne gaaer ud, for at hente Sættet hun kommer igien, sætter sig paa Taborettet, og lader Cherubin sætte sig paa Knæ for hende, hvorpaa hun pynter ham paa Hovedet, som et Fruentimmer.)

Suzanne.

Men see dog hvad han ikke er en smuk lille Pige. Jeg er virkelig jalou. Hvor tør han understaae sig at være saa smuk?

Grevinden.

Løs hans Skiortekrave op, at han kan see lidt meere Fruentimmeragtig ud. (Suzanne løser hans Skiortekrave op, for at blotte hans Hals) Lad os trække hans Ærmer en smule i Veiret, at Kiolærmerne kan sidde bedre = = = (i det hun trækker Væsteærmerne i Veiret, seer hun hendes Baand viklet omkring Cherubins Haandled) Men hvad seer jeg der? Mit Baand?

Suzanne.

Haha! Jeg er glad at Deres Naade fik det at see: Jeg sagde ham nok, jeg vilde sige Dem det; Jeg skulde nok have taget det fra ham, hvis Greven ikke var kommen, for jeg er næsten ligesaa stærk som han.

Grevinden.

Grevinden.
(i det hun ruller Baandet op)

Der er Blod paa!

Cherubin.

I Morges, da jeg tænkte at reise, vilde jeg læg=ge Trendsen til rette paa min Hest, i det samme slog den med Hovedet, og Mundbiddet rev Huden af min Arm.

Grevinden.

Men aldrig saae man nogen binde et Baand om sin Arm ved saadan Leylighed.

Suzanne.

Og især et stiaalet Baand = = = Saa lad os da nu see hvad Trendsen eller Mundbiddet, eller hvad det er = = = jeg kiender ingen af de Navne, har giort (hun seer paa hans Arm.) Hvor hans Arm er hvid! det er som det var et Fruentimmers; see Deres Naade, den er hvidere end min.

Grevinden.

Det er bedre, at I henter mig noget engelsk Plaster. (Suzanne gaaer, og giver i det samme Cherubin et Stød paa Skuldrene, saa han fal=der paa Hænderne: Cherubin og Grevinden bli=ve længe ved at betragte hinanden, den eene ef=ter den anden, uden at sige noget. Grevinden bryder endelig Taushedden) Nu da, see nu hvor=

 vidt

vidt De har bragt det med Deres Vildskab. Kom ikke igien for Grevens Øyne fra i Dag af. Vi skal erindre ham om Deres Bestalling = = =

Cherubin.

Den er allerede færdig, Deres Naade, der er den; Bazile har leveret mig den.

(han tager sin Bestalling ud af Lommen, og giver hende den.)

Grevinden.

Allerede. Da har man ogsaa skyndt sig nok. (hun aabner den) De har hastet saa meget, at de har glem at sette Seglet under.

Suzanne.

(kommer igien med noget engelsk Plaster.)

Seglet, hvorpaa?

Grevinden.

Under hans Bestalling.

Suzanne.

Hans Bestalling, det var hastig.

Grevinden.

Det er det jeg siger.

Suzanne.

Men, et Bind.

Grevinden.

Gaae hen og hent Klæderne til ham, og tag med det samme et Baand af en af dine Huer.

Femte Scene.

[Grevinden, Cherubin.

Grevinden.

Just fordi Couleuren af dette Baand gefaldt mig allermeest, maae jeg tilstaae, jeg var meget vred fordi De havde taget det.

Cherubin.

Dette Baand lægede mig saa hastig.

Grevinden.

Men hvad Kraft har det i den Henseende?

Cherubin.

Naar et Baand har været bundet om Hovedet eller rørt ved Huden af en Person, som : : :

Grevinden.

Forunderligt, saa har det den Kraft at kunne læge Blessurer? Den Beskaffenhed vidste jeg ikke. Jeg vil probere det, og det første Rivt : : : et af mine Fruentimmer : : :

Cherubin.

Og jeg skal da bort!

Grevinden.

Ikke for bestandig. (Cherubin græder.) Ney see, see hvor han nu staaer og græder; Det er den Figaros Skyld med hans Spaadomme.

Cherubin.

Jeg vilde ønske, at hans Spaadom var opfyldt allerede. (man hører nogen banke paa Døren.)

Grevinden.

Hvem banker saadan paa min Dør?

Greven. (uden for)

Luk op!

Grevinden.

Himmel, det er min Mand, hvor skal vi skiule Dem?

Greven. (uden for)

Men min Engel! luk dog op!

Grevinden.

Jeg er allene, og derfor = = =

Greven.

Men De taler jo med nogen.

Grevinden.

Men, dog kuns med Dem, skulde jeg troe. (til Cherubin) Skiul jer gesvindt i dette Kammer.

Cherubin.

Cherubin.

Efter den Historie jeg havde med ham i Dag, saa slog han mig vist ihiel, dersom han traf mig her.

(han løber ind i Kammeret ved den høyre Side, nemlig Suzannes Kammer; Grevinden slutter ham inde, tager Nøglen til sig, og gaaer hen at lukke Greven op.)

Siette Scene.

Greven, Grevinden.

Greven.

De pleyer ikke at lukke i laas for Dem, Madam.

Grevinden.

Jeg pudslede i noget Tøy med Suzanne: nu gik hun derind = = = (viser paa Pigekamret.)

Greven.

De lader til, at være i en sterk Bevægelse, Madam?

Grevinden.

Ney, min Herre, jeg forsikrer Dem, aldeles ikke. Vi talte om Dem: Nu gik hun som jeg sagde Dem.

Greven.

Greven.

Jeg er fra mig selv af Forundring. Man maae tilstaae, Madam, at De eller jeg ere omgivne med meget slette Folk! Da jeg steg til Hest, overgav man mig et Brev, hvori man underretter mig om, at en vis Person, som jeg troede langt borte, skulde besøge Dem i Aften:

Grevinden.

Hvem ogsaa den Forvovne skulde være, saa gad jeg dog nok vidst, hvordan han vilde komme her: Thi min Hensigt er ikke at forlade mit Kammer den heele Dag. (man hører noget falde i det Værelse, hvor Cherubin er.)

Greven.

Madam, der faldt et Meubel ned.

Grevinden.

Jeg hørte Jndtet, min Herre.

Greven.

Men der er nogen i Værelset?

Grevinden.

Hvem meente De vel der skulde være?

Greven.

Madam, det er jo mig, der spør Dem : : : Jeg kom jo nu først : : :

Grevinden.

Det er formodentlig Suzanne, som pudsler der inde.

Greven.

(peger paa Pigernes Kammer.)

Men De sagde mig jo, hun var gaaet derind.

Grevinden.

Her eller der, det veed jeg ikke saa lige.

Greven.

Nu vel da, Madam, men jeg maae see hende. Kom ud, Suzanne!

Grevinden.

Men, min Engel, hun er halv nøgen; Hun passer nogle Klæder, som jeg vil give hende til hendes Bryllup. (medens denne Samtale varer, har Suzanne, som gik i Pigernes Kammer for at hente et Baand, mærket at Greven er der, og lyder lidet.)

Greven.

Klædt eller ikke klædt, jeg vil see hende.

Grevinden.

Alle andre Steder kunde jeg ikke forhindre det; men i mit eget Værelse : : :

Greven.

Madam, De maae sige hvad De vil, men jeg vil see hende.

Grevinden.

Grevinden.

Jeg troer i Sandhed nok, De finder stor Fornøyelse i at see hende, men : : :

Greven.

Nu vel, dersom hun ikke kan komme ud, saa kan hun dog i det mindste tale. (vender sig imod Kamret, hvor Cherubin er.) Suzanne, er hun her inde? svar! jeg befaler!

Grevinden.

Svar ikke Suzanne, jeg forbyder jer det; men min Herre, man har aldrig seet Magen til saadan Tyrannie, i Sandhed det er den allermindst grundede Mistanke : : :

(Suzanne løber ind og skiuler sig bag Grevindens Seng, uden at blive seet enten af Greven eller Grevinden.)

Greven.

Des lettere er den at tilintetgiøre. At begiære Nøglen af Dem, det seer jeg vel vilde være forgieves, men der er vel Middel til at støde den tynde Dør ind. Hey da! Hey da!

Grevinden.

Men, min Engel, ved en saadan Mistanke vil De bringe Dem selv i alles Munde over heele Slottet.

Greven.

Greven.

De har ret, og jeg skal selv svare dertil. Jeg vil hente et Instrument : : :

Grevinden.

Dersom det endda var Kierlighed, der bibragde Dem denne Mistanke, saa vilde jeg tilgive Dem den for Bevæggrundens Skyld; men af blot Indbildning : : :

Greven.

Kierlighed eller Indbildning, Madam, jeg vil vide hvem der er i dette Kabinet. : : : men at nu alting kan blive som det er, og De være fuldkommen undskyldt, saa tillad at jeg slutter Døren i laas af Værelset, som gaaer ind til Deres Piger: og De Madam, De er saa god at følge med uden Mukken og uden Allarm : : : (han giver hende Haanden og fører hende med sig) Hvad Suzanne i Kabinettet angaaer, saa maae hun være saa god at bie til jeg kommer, og det mindste, som kan skee hende : :

Grevinden.

(i det hun gaaer ud med Greven.)

Men, min Engel, i Sandhed : : :

Syvende Scene.

Suzanne, Cherubin.

Suzanne.

(springer frem fra Grevindens Seng og løber til Kabinettet.)

Cherubin! luk op, skynd Dem, det er Suzanne. (Cherubin lukker op, og kommer ud af Kabinettet) red Dem! red Dem! De har ikke et Øyeblik at spilde.

Cherubin.

Hvor skal jeg redde mig?

Suzanne.

Det veed ikke jeg, men red Dem, red Dem!

Cherubin.

(løber til Vinduet og kommer igien)

Dette Vindue er ikke meget høyt.

Suzanne.

(forskrekket, holder ham tilbage)

Han vil nok slaae sig ihiel.

Cherubin.

Før jeg vilde sætte hendes Naade Grevinden i Fortræd, før vil jeg springe i en Afgrund.

(han kysser Suzanne, løber til Vinduet, og springer ned i Haugen)

Suzanne.

Suzanne.

Ah! : : (hun falder falder afmægtig ned i Lænnestoelen. Endelig kommer hun efter Haanden til sig selv igien; hun staaer op, og i det hun seer Cherubin løbe i Haugen, kommer hun tilbage paa den yderste Rant af Skuepladsen, hvor hun tager frisk Mod til sig igien.) Han er allerede langt borte : : : Den lille Skurk, han er ligesaa expedit, som han er smuk : : : dersom han fattes Fruentimmer : : : (hun løber til Rabinettet) Nu kan Greven banke saa længe, som han vil, bryde Dørene op, og giøre Allarm saa Fanden kan høre det.

(hun gaaer ind i Rabinettet, og lukker Døren efter sig.)

Ottende Scene.

Greven, Grevinden.

Greven.

(i det han sætter en Øxe paa en Lænnestoel, som han bringer med for at bryde Døren op.)

Madam, betænk Dem vel, førend De sætter mig i den Nødvendighed at bræffe Døren op.

Grevinden.

Ah! min Engel tilgiv mig!

Greven.
(begynder at ville bryde Døren op)

Jeg hører intet.

Grevinden.
(kaster sig paa Knæ.)

Nu da, jeg skal lukke op, jeg vil give Dem Nøglen.

Greven.

Det er altsaa ikke Suzanne, der er i dette Kabinet?

Grevinden.

Det er i det mindste ingen, som kan give Dem Mistanke.

Greven.

Det er en Mandsperson, jeg skal dræbe ham ‥ uværdige Kone! De vilde blive den heele Dag paa Deres Kammer; De kommer til at bie der længe, det forsikrer jeg Dem. Der har jeg Forklaringen paa Sedlerne, De undertiden faaer, og nu er min Mistanke oplyst.

Grevinden.

Hav den Godhed og hør mig et Øyeblik!

Greven.

Hvem er da i dette Kabinet?

Grevinden.

Deres Page.

Greven.

Cherubin, den lille Ondskabsfulde : : : Lad ham ikke komme for mine Øyne. Nu undrer jeg mig ikke, at De nyelig var i saadan Bevægelse.

Grevinden.

Vi havde i Sandhed kuns noget uskyldigt Spøg for.

Greven.

(river Nøglen fra hende, og gaaer til Kabinettet: Grevinden kaster sig for hans Fødder)

Grevinden.

Tilgiv, Greve, skaan dette Barn, og lad den Uorden hvori De vil finde ham : : :

Greven.

Hvad, Madam, Hvad vilde De sige, hvilken Uorden?

Grevinden.

Ja, i Færd med at skifte Klæder, med blot Hals og nøgne Arme : : :

Greven.

(løber i Kamret, Grevinden lader sig falde i Lænnestoelen, og dreyer Hovedet om)

Kom da ud, lille Ulykkelige!

Niende Scene.

Greven, Grevinden, Suzanne.

Greven.

(da han seer Suzanne komme ud af Kabinettet.)

Ih! = = = det er Suzanne. (sagte) Ha! det lærer mig at være klogere en anden Gang.

Suzanne.

Jeg skal dræbe ham, Jeg skal dræbe ham = = = saa dræb ham da nu, den slemme Page.

Greven.

(til Grevinden, som, da hun seer Suzanne, falder i største Forundring)

Men De, Madam, De synes ogsaa forundret over dette.

Grevinden.

Ih, hvorfor ikke, min Herre?

Greven.

Men lad os engang see, maaskee hun ikke er allene i dette Kabinet.

(han gaaer ind i Kabinettet.)

Suzanne.

(løber ind til Grevinden.)

Deres Naade, han er langt borte; han sprang igiennem dette Vindue, saa let som en Fieder.

Grevinden.

Grevinden.

Suzanne! Jeg er halv død!

Greven.

(sagte i det han kommer fra Kabinettet)

Der er ingen, og altsaa har jeg Uret denne Gang (til Grevinden) Madam, De spiller Deres Rulle meget godt.

Suzanne.

Men jeg da, naadig Herre?

Greven.

Og hun ogsaa Mamselle : : :

Grevinden.

Er De ikke bedre tilfreds med at have truffet hende, end Cherubin? De pleyer nok at ville møde hende.

Suzanne.

Deres Naade skulde kuns have ladt Dem bryde Dørene op, kalde Folkene sammen, og : : :

Greven.

Ja du har] ret, Det er virkelig mig, der bør give gode Ord. Jeg er reent ude af mig selv. Men hvorfor svarede du ikke, grumme Pige, da jeg kaldte paa dig?

Suzanne.

Jeg brugte et tusind Knappenaale til Hielp for at klæde mig paa alt hvad jeg kunde; Og hendes Naa-

de, som forbød mig at svare havde vel ogsaa sine Aarsager.

Greven.

I Steden for at forstørre min Feil, saa hielp mig før at faae Pardon.

Grevinden.

Er jeg da bunden til Dem for evig at være forladt af Dem, og tillige udsat for Deres Jalousie, to Ting, som De allene veed at forene! : : : Jeg vil gaae ind i et Urseliner Kloster og : : :

Greven.

Men, Rosine!

Grevinden.

Ney, jeg er ikke meere denne Rosine, som De har elsket saa meget; Jeg er den ulykkelige Grevinde Almaviva. Den mistænkeligste Mands forladte Kone : : :

Greven.

Men, denne Person, og denne Seddel havde virkelig bragt mit Blod i Oprør.

Grevinden.

Jeg havde ikke givet mit Samtykke dertil.

Greven.

Hvad, Madam, De vidste det? : : :

Grevinden.

Grevinden.

Ih! det er den forrykte Figaro, som, uden at jeg havde nogen Deel deri = = =

Greven.

Han var Opfinderen = = = Og Bazile, som sagde mig, at en Bonde bragte Brevet! = = = den listige Syngemester! han skal betale Gildet.

Grevinden.

De forlanger selv en Tilgivelse, som De ikke lader vederfares andre; dersom jeg tilstod Dem den, saa skeede det kuns under den Betingelse, at Freden skulde være for alle.

Greven.

Nu vel Madam, lad gaae, det indgaaer jeg = = = Men jeg kan endnu ikke begribe, hvorledes Deres Kiøn saa hastig og netop kan antage Minen og Tonen efter Omstændighederne: De var saa forvirret = = = og hør Madam, De er det i Sandhed endnu = = =

Grevinden.

Er Mandfolkene fine nok, til at giøre Forskiel imellem den Fortrydelse, en ædel Siel føler over en ugrundet Mistanke, og den Forvirrelse, som følger med Lasten?

Greven.

Vi Mænd, vi troe at vi ere ret polidske, men vi ere kuns Børn. Dem Madam, Dem skulde Kon-

gen have udnævnet til Minister i London : : tænk ikke meere paa den Historie, Madam, den er for ydmygende for mig.

Grevinden.

For os begge, min Herre.

Greven.

Hav da den Godhed at igientag, at De tilgiver mig.

Grevinden

Har jeg lovet ham det, Suzanne?

Suzanne.

Jeg erindrer det ikke.

Greven.

Nu da, det eene Ord!

Grevinden.

Fortiener De det, Utaknemmelige?

Greven.

Ja virkelig, for min Fortrydelses Skyld.

Grevinden.

(i det hun giver ham Haanden)

Hvad jeg er skrøbelig, og hvad jeg giver Dig for Exempel, Suzanne! herefter fæster man ingen Troe meere til Fruentimrenes Vrede.

Suzanne.

Suzanne.

Tag os fangen paa vor Ord, og De skal faae at see, om vi ere Folk man, kan lide paa.

Tiende Scene.

Greven, Grevinden, Suzanne, Figaro.

Figaro.

Man sagde mig, at Deres Naade ikke befandt sig vel.

Greven.

See, hvilken Omsorg!

Figaro.

Og det er min Skyldighed : : : Nu naadig Herre, hvad Klokkeslet befaler De, at Brylluppet skal staae.

Greven.

Og hvem skal da vaage over Grevinden?

Figaro.

Hun er ikke syg.

Greven.

Men Manden med Seddelen, som skal komme?

Figaro.

Hvad for en Mand og hvad for en Seddel?

 Suzanne.

Suzanne.

Det er forgieves at du stiller dig saaledes an. Det er forsilde at forstille sig.

Figaro.

Forsilde at forstille sig!

Suzanne.

Ja, vi har sagt alle Ting.

Figaro.

I har sagt alting, hvad har De sagt? Oh man behandler mig, som om det var en Bazile.

Grevinden.

Den Spøg er forbi.

Figaro.

Den Spøg = = = er = = = forbi.

Greven.

Ja, ja, forbi, hvad vil du sige?

Figaro.

Jeg vil sige = = = jeg vil sige, jeg ønskede nok, man kunde sige det samme om mit Bryllup.

Greven.

Om man ikke havde sagt mig det, saa siger dog dit Ansigt, at du lyver.

Figaro.

Om saa er, saa er det ikke mig, som lyver, men mit Ansigt.

Greven.

Greven.

Nu da, tilstaaer du det endelig.

Figaro.

Naar Deres Naade vil, og Suzanne vil, og De vil have det, saa maae jeg vel ogsaa ville. Men i Sandhed, naadig Herre, Naar jeg var i Deres Sted vilde jeg ikke troe et Ord af alt hvad vi siger Dem.

Greven.

Bestandig lyve tvertimod Øyensynligheden, tilsidst bliver jeg ærgerlig.

Figaro.

(sagte til Suzanne.)

Jeg siger ham Faren forud, det er alt hvad en ærlig Mand kan giøre.

Suzanne.

(sagte til Figaro.)

Har du seet Cherubin?

Figaro.

Ja, gandske forjaget og forpustet.

Suzanne. (høyt)

O, den arme Synder!

Greven.

Lad os gaae, Grevinde, lad os gaae.

Ellevte Scene.

Greven, Grevinden, Suzanne, Figaro og Antonio.

Antonio.

(med en Lakkøy-Potte under Armen, hvori Blomsterne ere nedtrykkede)

Naadige Herre! saa lad dog de Vinduer, som gaaer ud til mine Beder, hugges i tusind Stykker; man kaster alleslags ud af dem, og nyelig faldt der en Mandsperson ud.

Greven.

En Mandsperson! og hvem var det.

Antonio.

Det er nok sagt, vi maae strax have ham fat.

Suzanne.

(sagte til Figaro)

Allart! Figaro, Allart!

Antonio.

Jeg tiener Dem, det er mig, der skal svare til Haugen; og der falder en Mandsperson ned i den. De seer let, at min Renomee lider derunder. See hvordan mine Lakkøyer ere tilredte.

Figaro.

Naadige Herre, han er fuld fra om Morgenen tidlig, til = = =

Antonio.

Antonio.

I tager feil; Det er endnu en liden Rest fra i Gaarastes. Hvor man dog dømmer : : : underlig.

Figaro.

Du drikker altsaa altid?

Antonio.

Dersom jeg ikke drak, blev jeg gal.

Greven.

(til Antonio)

Vil du svare mig, eller jeg jager dig paa Døren.

Antonio.

(sætter Fingren paa Panden)

Skal jeg da gaae min Vey? Dersom De inte har nok af dette (viiser paa sit Hoved) : : : for at beholde en god Tiener, som jeg er; saa er jeg derfor inte saa pære dum, at give saadan en god Herre Afsked.

Greven.

Men kunde du kiende den Mandsperson igien?

Antonio.

Oh ja : : : dersom jeg havde seet ham, hvorfor ikke?

Suzanne.

(sagte til Figaro)

Han har ikke seet ham.

Figaro. (sagte)

Vel.

Greven.

Nu da, men : : :

Antonio.

Jeg vilde rigtig nok have løbet efter ham, men jeg gav min Haand saadan en Tøraf imod Plankeværket, at jeg hverken kan røre Haand eller Fod af denne Finger.

Figaro.

Nu da, hvormeget skal du have, Skraalhals, med dine Lakkøyer? Naadig Herre, De behøver ikke at undersøge Sagen videre, det er mig, som har sprunget.

Greven.

Hvad, er det ham?

Figaro.

Ja, Naadig Herre! Jeg var i Pigernes Kammer i bare Vesten, det var saa hedt! : : : Jeg ventede paa min Suzanne, i det samme hørte jeg Dem. Jeg blev bange for Seddelen fra Retnu, jeg sprang ud i hans Veder, og stødte endda slemt min høyre Fod.

(han holder paa Foden med Haanden, som om den smertede.)

Antonio.

Antonio.

Hvad skal du have, Skraalhals? : : : I maae da være voxet temmelig siden, for I var et godt Stykke mindre og smekkere.

Figaro.

Det kommer af, at naar man falder, kryber man sammen.

Antonio.

Jeg meente snarere, det var den Springere, den Page.

Greven.

Cherubin?

Figaro.

Ja, kommen tilbage lige fra Sevilla, hvor han formodentlig er tillige med hans Hest.

Antonio.

Ney, ney, jeg siger ikke det, jeg siger ikke det. Jeg har ikke seet Hesten springe, ney jeg har ikke.

Figaro.

Den Nar!

Antonio.

Siden det var ham, som sprang, saa er det billigt, at jeg giver ham den Lap Papiir, som faldt ud af hans Lomme.

Greven.

(tager Papiret)

Et Papir! giv hid! (til Figaro) da dette Papir hører ham til, vil vi have den Naade for ham, at see hvad det er? Frygten skulde dog vel ikke have giort, at han havde glemt det?

Figaro.

Ney, tilforladelig ikke, men jeg har saa mange. (sagte) man maae svare til alt. (han leder i alle sine Lommer og tager en Deel Papirer frem) Det er Marcelines Brev paa fire Sider; det er smukt ::: Dette er Fortegnelsen paa Møblerne i det lille Slot ::: Skulde det ikke være den stakkels Krybeskyttes Supplique, som sidder i Hullet? Ah, ney der er den. (han blader i endeel Papirer)

Greven.

Nu, Udflugtmager! kan han inte giette det?

Antonio.

(gaaer hen til Figaro, og siger ham ganske høyt i Øret)

Naadig' Herren spør, om I inte kan giette det.

Figaro.

(skyder ham baglends bort fra sig)

Fy, du fæle Karl, taler mig lige i Næsen, hu!

(Greven aabner Papiret for at see hvad det er, Grevinden seer det, uden

uden at Greven bliver det vaer, og merker strax, at det er Cherubins Bestalling.)

Grevinden.

(sagte til Suzanne)

Det er Bestallingen.

Suzanne.

(sagte til Figaro.)

Det er den lille Pages Bestalling = = =

Figaro.

(lader som om det nu faldt ham ind, hvad det var)

O, den lille Stakkel! hvad det giør mig ondt; hvad vil han nu giøre? Det er den stakkels Cherubins Bestalling, som jeg havde givet ham, men han gav mig den tilbage, og jeg har forglemt at flye ham den igien. Frisk, afsted, jeg maae reise efter ham.

Greven.

Men hvorfor gav han jer den tilbage?

Figaro.

For der manglede noget.

Greven.

Hvad manglede der vel?

Grevinden.

(sagte til Suzanne.)

Seglet mangler.

Suzanne.
(sagte til Figaro)

Seglet mangler.

Figaro.

For der manglede virkelig noget.

Greven.

Men hvad da?

Figaro.

Maaeskee det er ikke nødvendigt: men han sagde, at det saa var brugeligt.

Greven.

Brugeligt, brugeligt! hvad da?

Figaro.

At sætte Deres Horn under : : af Deres Vaaben.

Greven. (fortrydelig)

Nu vel, Det er bestemt, at jeg skal ikke faae noget deraf at vide! : : : Det er Figaro, som er Anfører for Dem alle, og jeg skulde ikke hævne mig : : : (han gaaer for at følge ud efter Grevinden.)

Tolvte Scene.

Greven, Grevinden, Figaro, Suzanne, Antonio, Bazile, Doctoren, Marceline, Soelslikker, en Mængde Bønder og Bønderpiger.

Figaro.

Figaro.

Naadig Herre, De gaaer, uden at give Befaling til mit Bryllup!

Marceline.

Sæt det op, naadig Herre, eller giv heller aldrig Deres Befaling dertil.

Greven. (sagte)

Ha, der kommer endelig min Hevn. (høyt) Nu da Marceline, hvad er der paa Færde?

Marceline.

Jeg kommer for at bede Dem om Ret.

Greven.

Den skal hun faae. Men alt skal opsættes, indtil Eders Rettigheder bliver bekiendtgiort, og det skal skee i den store Audientz-Sael.

Bazile.

I saa Fald, naadig Herre, tillader De ogsaa at jeg staaer paa min Ret til Marceline!

Figaro.

Nok en Nar af samme Sort.

Greven.

Jeres Rettigheder, jeres Rettigheder! jo, det klæder jer kiønt at tale med, Mester Nar.

Antonio.

Han traf det faae mig Skam netop, det er hans Navn.

Greven.

Ærlige Bazile, min troe, og sikre Commissionair, gaae, gaae hen til Byen og hent Retten.

Bazile.

Til hans Sag?

Greven.

Ja : : : I skal tage Manden med, som bragte Sedlen i Morges.

Bazile.

Kiender jeg ham?

Greven.

I sætter eder derimod.

Bazile.

Jeg er ikke kommen her til Slottet for at forrette Ærinder: Som et Menneske af Genie, og Organist i Landsbyen er mit Embede her at underviise hendes Naade i at spille paa Clavecin, at lære hendes Piger at synge, hendes Pager at spille paa Mandólinen, og i sær at være Hr. Greven og hans Selskab til Tidsfordriv, naar det behager ham at befale det.

Greven.

Greven.

Ah! mit Selskab.

Soelslikker.

Jeg vil gaae, gode naadige Herre, om De saa behager.

Greven.

Hvem er du?

Soelslikker.

Jeg er Soelslikker, gode naadige Herre, den stakkels Faarehyrde: Der er Høytid i Dag i Bondebyen, og De har forlangt mig til Fyrverkeriet, og da jeg veed hvor alle Rettens=Betientere, og det heele Pak er at finde, saa = = =

Greven.

Din Ærlighed gefalder mig, gaae kuns. (til Bazile) og I Mossiø skal være ham til Tidsfordriv paa Veyen med at synge og spille paa eders Cithar! han hører til mit Selskab.

Soelslikker.

Haha, Jeg hører til Herrens Selskab!

Bazile.

Skulde jeg være Soelslikker til Tidsfordriv?

Greven.

Gaae, eller jeg jager eder paa Døren.

Bazile.

Ney, Jeg vil ikke stride med min Overmand, jeg er kuns : : :

Figaro.

(Greven gaaer)

En Knegt.

Bazile.

(tager bedrøvet sin Cithar, og siger i Forbigaaende, til Figaro)

Dersom jeg skal give dig et Raad, saa beslut Intet, førend jeg kommer tilbage.

Figaro.

Gaae, gaae, frygt intet, om du ogsaa aldrig kom igien. Du seer mig ikke ud efter at synge i Dag, hør min Ven, vil du have jeg skal begynde i a moll. Det er for min Kiæreste. (han synger)

Hun vittig er og rig,
Tilpas for mig,
Saa skiøn, saa from
Plom, plom, plom, plom, plom, plom.

(Figaro gaaer baglends i det han synger, Bazile følger ham, og accompagnerer ham tillige med sin Cithar. Hyrden følger ham hoppende, og alle gaae, undtagen Suzanne og Grevinden.)

Trettende Scene.

Grevinden, Suzanne.

Grevinden.

Jeg giorde her en tosset Figur, ikke sandt Suzanne?

Suzanne.

Tvertimod, naadige Frue; Nu saae jeg først, hvormegen Lethed den store Levemaade giver et Fruentimmer til at lyve, uden at det mærkes.

Grevinden.

Efter det, som nu gik for sig, kan du vel tænke, jeg ingen Lyst har til at skikke Cherubin i dit Sted til at møde Greven.

Suzanne.

Jeg har lige saa lidet Lyst til at gaae derhen.

Grevinden.

Jeg har et Indfald, hvad om jeg gik i dit Sted.

Suzanne.

Men naadig Frue, tænk ikke at Greven, som er uroelig over Sedlen fra i Morges, naar han finder Dem, kan tænke at : : :

Grevinden.

Lad gaae, jeg har forudseet alt. Faldt det første saa godt ud, saa bør jeg ogsaa begynde paa det andet; men for alting, tael ikke derom til nogen.

Suzanne.

Men til Figaro?

Grevinden.

Ney, han vilde strax sætte noget til af sit eget Hoved. Kom, gaae hen og hent mig min Stok og min Maske. Jeg vil gaae en Tour paa Terrassen for at tænke derpaa.

Fiortende Scene.

Grevinden. (allene)

Mit lille Project er vel dristigt! (i det hun seer hendes Baand, som hun havde taget fra Cherubin, ligger paa en Lænnestoel) Ah, mit rare Baand, ney, du skal aldrig meere komme fra mig, du skal erindre mig om den Scene, da dette ulykkelige Barn : : : O! min gode Greve, hvad har De giort?

(hun stikker Baandet ned i Barmen.)

Femtende Scene.

Grevinden, Suzanne.

Suzanne.
(bringer Grevindens Stok og Maske)
Deres Project, naadige Frue er ypperlig; Jeg tænkte nyelig derpaa. Det vil giøre alting godt igien, og hvad Udfaldet ogsaa bliver, saa er mit Bryllup vist.
(Suzanne kysser Grevindens Haand, og de gaaer begge.)

Tredie Akt.

Scenen forestiller en Audientz=Sael. Grevens Lænnestoel er i Midten paa en Estrade. Nogle Lænnestoele ved Siden af den ere for Raads=herrerne. Tvende Bænke ved Siderne ere for Advocaterne. Neden for Grevens Estrade er et Bord og en Taboret for Retsskriveren.

Første Scene.

Greven, Pedrillo.

(med stive Støvler og en Pidsk i Haanden)

Greven.
(giver Bestallingen til Pedrillo)
Pedrillo flyv i fuld Gallop til Seville!

Pedrillo.

Det er kuns tre Miile; men de ere gode.

Greven.

Spørg dig for om Pagen er kommen.

Pedrillo.

Til Hotellet, naadige Herre?

Greven.

Ja, og giv ham den Pakke.

Pedrillo.

Men, om han ikke er kommen?

Greven.

Saa kom endnu hastigere tilbage, og lad mig vide det.

Pedrillo.

Det skal skee.

(han gaaer.)

Anden Scene.

Greven. (allene)

Jeg har begaaet en dum Streg i at jage Bazile bort. Han havde været mig nyttig. Jeg begriber intet af den Historie, der nylig gik for sig. Grevinden forskrekket ved min Komme, Kammerpigen indsluttet, en Mandsperson, som springer igiennem Vinduet,

duet, og Figaro, som paastager det er ham : : : Paa min Siel, det kan jeg hverken finde Ende eller Begyndelse paa. : : : At mine Tienestefolk tillader sig indbydes utilladelige Frieheder, det kunde være ligemeget for Folk af det Slags; men min Grevinde : : : Dog ney! hun seer paa sin Ære, og min : : : Hvad Dievlen har man vildet forlede hende til! : : : Figaro skulde komme; Jeg maae passe, at fritte Sandheden ud paa en behændig Maade, naar jeg nu taler med ham.

Tredie Scene.

Greven, Figaro.

Greven.
(troer sig at være allene.)

Jeg maae søge at opdage om han veed mine Hensigter med Suzanne, og om hun har sladret. Jeg vil lade ham ægte den Gamle : : : Men hvad skal jeg giøre af den Unge?

Figaro. (sagte)

Min Kone, om De behager.

Greven.

Hvem er der. (i det han seer Figaro) Hvad giør I der, Mossiø?

Figaro.

Figaro.

Naadige Herre, jeg kom for at være til Deres Befaling.

Greven.

Hvad var det han taelte der.

Figaro.

Intet, naadige Herre,

Greven.

Hvorfor da de Ord: min Kone, om De behager?

Figaro.

Oh, intet! Det var Enden af et Svar, som jeg gav; = = = "Gaae og siig det til min Kone, om De behager."

Greven.

Han biede temmelig længe.

Figaro.

Det kom af, jeg skiftede Klæder, fordi jeg smurte mig, da jeg faldt i Bederne.

Greven.

Tienerne ere her længere om at klæde sig paa, end Deres Herrer.

Figaro.

Det kommer af, at de ingen Tienere har til Hielp.

Greven.

Greven.

Det var meget dristigt af ham før, at springe ud af Vinduet.

Figaro.

Ja, forekom det Dem ikke, som om De hørte, at jeg havde styrtet mig levendes ned i en Afgrund.

Greven.

Tænk ikke at sætte mig Briller paa, ved at lade som I tager det eene for det andet, trædske Karl! I forstaaer vel, det er ikke Faren, men Aarsagen, der sætter mig i Uroe.

Figaro.

Jeg var i Pigernes Kammer, da De kom ind. Over en Mistanke giorde De Allarm og rev omkring Dem, verre end Morena-Strømmen ‚ ‚ ‚ De ville have fat paa en Mandsperson, De ville have ham fat, eller De ville rive Vægge og Døre ned. Jeg begyndte at blive bange over Sedlen fra før. Hvad veed jeg, hvad De kunde have giort ved mig, om De havde mødt mig i Deres Hidsighed.

Greven.

Men, I kunde jo have gaaet ned af Trapperne.

Figaro.

Ja, og De havde taget mig ved Rekværket.

Greven. (munter)!

Ved i Rekværket? (sagte) men jeg kommer fra mit Øyemeed.

Figaro. (sagte)

Han vil fritte mig ud; Lad ham kuns komme, vi skal nok holde tæt.

Greven.

Figaro, jeg skulde have dig med til London.

Figaro.

Har naadige Herren forandret sit Forsæt?

Greven.

Adskillige Aarsager har bevæget mig dertil; for det første veed du intet engelsk.

Figaro.

Jeg veed god dam.

Greven.

Hvad er det du siger?

Figaro.

Jeg veed god dam; det er et skiønt Sprog, det engelske. Man behøver kuns lidt, for at komme vidt. Med god dam kan man faae alt hvad man vil i Engelland : : : lyster Dem noget af en god feed Kylling? saa gaaer De kuns ind i et Giestgiverhuus giør bare saaledes (han bær sig ad som en, der vender Steg) og siger god dam, og strax bringer

man

man Dem en saltet Oxefod uden Brød. Vil De smage en god Flaske Burgunder, eller Rødviin? (han lader som en, der trækker Proppen af en Flaske) De siger kuns god dam, saa opvarter man Dem strax med en Potte Øl i prægtig Stand, Skummet bruser omkring Kanten; det er deyligt. Seer De paa en Spadseregang, en af disse Skiønne, som gaaer med Øynene nedslagne, i kort Trav, Albuerne tilbage, og vrikkende med Hofterne? saa lægger De kuns saa nydelig, som muelig Deres Fingre samlede paa Munden, og siger god dam, og hun giver Dem en god Kindhest, som af en Strandesel, til Beviis at hun forstaaer : : : Man veed sagte, at Engellænderne sætte nogle Ord til her og der i Talen, men det er dog ikke vanskeligt at see, at god dam er Grunden af Sproget.

Greven. (sagte)

Got! han har Lyst at komme til London. Suzanne har ikke sladret.

Figaro. (sagte)

Vi maae give ham noget at tænke paa i hans eget Fag. (Greven kalder med Fingren paa Figaro, Figaro nærmer sig, og Greven gaaer venskabelig med ham op og ned, holdende Armen om hans Hals) Figaro! siig mig, hvad Bevæggrund havde Grevinden nyelig til at behandle mig saaledes?

Figaro.

Figaro.

De veed det bedre end jeg, naadige Herre!

Greven.

Hvad har hun at forekaste mig? Jeg forekommer hende i alt hvad der kan fornøye hende, jeg overvælder hende med Foræringer.

Figaro.

Ja, men De er hende utroe; Skal man takke den for det Overflødige, som berøver os det Nødvendige.

Greven.

Figaro! tilforn sagde du mig alting.

Figaro.

Og for nærværende Tid dølger jeg intet for Dem.

Greven.

Hvormeget giver Grevinden dig for det Medhold hun har af dig?

Figaro.

Hvormeget gav De mig for at rive hende ud af Doctorens Hænder? Hør, naadig Herre, lad os ikke forderve et Menneske, som tiener os troe, vi kunde let giøre en snavs Tiener af ham.

Greven.

Men hvorfor er der altid noget forborgen under alt hvad du siger og hvad du giør?

Figaro.

Figaro.

Det kommer af, man kan let finde noget galt, naar man endelig vil.

Greven.

Jeg har seet dig ved hundrede Leyligheder løbe efter Lykken.

Figaro.

Men det er forbi, naadige Herre, jeg har slaaet den reent af Tankerne.

Greven.

Ja saa, det var noget nyt.

Figaro.

Ja, naadige Herre? Alle og enhver løber i Hofbetal efter den; man trænger sig frem, den største Deel bliver trykket, for at komme igiennem, og hver hielper sig, som han kan.

Greven.

Du har her sat dig i det fæleste Rygte.

Figaro.

Dersom jeg er bedre end mit Rygte, hvor mange store Herrer er der da, som kunne sige det samme?

Greven.

Altsaa, du hat ikke Lyst at komme til London?

Figaro. (sagte)

Nu er Turen til mig. (høyt) Naadige Herre, De har engang giort mig til Slotsfoged paa det lille Slot; det er en ganske god Post. Det er sandt, jeg bliver da ikke den med behagelige Nyheder begavede Koureer; men lever dog roelig med min Kone midt inde i Andalusien. : : :

Greven.

Hvem hindrer dig fra at tage hende med til London?

Figaro.

Men da maatte jeg være forbunden til at forlade hende saa ofte. Brylluppet vilde give mig saa meget at bestille, at det vilde svie i min Pande.

Greven. (sagte)

Jeg frygter, Suzanne har sladret. (høyt) Med Genie og Forstand kunde du svinge dig i Veyret : : : ind i et Departement.

Figaro.

Forstand for at svinge sig i Veyret! naadig Herren spotter min Forstand; middelmaadig og krybende, dermed kommer man længst.

Greven.

I øvrigt kunde du ved at tiene under mig, have lært Politikken.

Figaro.

Figaro.

Den forstaaer jeg.

Greven.

Ja, som det Engelske, som du veed Grunden af.

Figaro.

Ja dersom det var noget at giøre Ord af; men heele Politikken bestaaer jo kuns i at give sig en Mine, som om man vidste, det man ikke veed, lade som man slet ikke vidste det, man veed, synes som man forstaaer, det man ikke forstaaer; ikke høre, det, man hører; for alting see meere, end man seer, skiule som en stor Hemmelighed, at man ingen veed; lukke sig inde for at skiære Penne, omendskiøndt man dog kuns er, som Mundheldet lyder, baade ledig og tom. Forestille en Person ilde eller vel, udsende Spioner i Flokketal, underholde Forrædere; smelte fremmedes Segl, opsnappe Breve; skiule det nedrige i Hielpemidlerne, under Vigtigheden af Formaalet. Der har vi heele Politikken.

Greven.

Men det er Renker og Kneb du der beskriver.

Figaro.

Ja, Renker eller Politik, for jeg troer nok de ere omtrent Sødskendebørn : : : I øvrigt elsker jeg meest min lille Glut, som der staaer i Visen.

Greven. (sagte)

Suzanne har forraadet mig; jeg vil lade ham ægte den Gamle.

Figaro. (sagte)

Jeg gaar ham temmelig nær, jeg betaler ham med hans egen Myndt: han vilde komme mig saa fiint, men hvormeget fik han udlokket?

Greven.

Du troer altsaa at vinde din Proces.

Figaro.

Da naadig Herren ingen Samvittighed giør sig af at opsnappe alle de unge Piger, hvorfor skulde De da lægge mig til Last at jeg forsmaaer en Gammel?

Greven.

I Retten glemmer Dommeren sig selv, og seer kuns paa Loven.

Figaro.

Ja, den: vær eftergivende mod de Store, og haard mod de Ringe.

Greven.

Troer du da jeg spøger?

Figaro.

Hvem veed, naadig Herre, tempo & galant uomo - - - di italiano; Den skal lære mig det : : : Er det alt, hvad Herren vilde mig?

Greven.

Greven.

See om der intet mangler i denne Sal til at holde Retten?

Figaro.

Alting er ferdig; den store Lænnestoel til Herren, de andre Stoele for de Retsviise; Taboretten for Skriveren; De to Bænke for Procuratorerne; Parkettet for skikkelige Folk, og Kanaillepakket bag ved.

Fierde Scene.

Greven. (allene)

Den Nar veed at benytte sig af alt til sin Fordeel, han veed at snakke Folk Næsen af = = = Ah, I to Skielme, I stikke Hovederne sammen for at bedrage mig! vær Kierester, vær Venner, vær alt hvad I behager, men Bitterdøe, til Mand! = = =

Femte Scene.

Greven, Suzanne.

Suzanne.

Naadige Herre, hendes Naade har hendes Qvalmer; jeg skulde bede Dem om hendes Flaske med lugtendes Vand, jeg skal strax bringe den igien.

Greven.

(med en meget kold Mine.)

Mademoiselle : : :

Suzanne.

Naadig Herren er vreed?

Greven.

(i det han giver hende Flasken.)

Der, Mamesélle, behold den til Dem selv, De vil snart faae den nødig.

Suzanne.

Naadige Herre, har Fruentimrene af min Stand Qvalmer? Det er et førnemt Onde, som ikkuns faaes ved Hove.

Greven.

En Brud, som mister sin Kiæreste, og seer ham i en andens Arme : : :

Suzanne.

Naar Naadig Herren betaler Marceline med den Brudegave, som De havde lovet mig : : :

Greven.

Jeg lovet dig en Brudegave?

Suzanne.

Saaledes meente jeg det skulle forstaaes.

Greven.

Greven.

Ja, vilde du kuns forstaae mig, naar Turen var til dig.

Suzanne.

Er det ikke min Skyldighed at forstaae Dem, naar jeg kan, naadige Herre?

Greven.

Ha, grumme Pige, hvi sagde du mig ikke det i Morges?

Suzanne.

Og Pagen, som sad bag Lænnestoelen!

Greven.

Hun har Ret: Men hvorfor var du saa rebelsk da Bazile talte til dig for mig?

Suzanne.

Naadige Herre, hvor nødvendigt var ikke det imod en Bazile, som = = =

Greven.

Hun har Ret, Ret i alle Ting = = = (høyt) Altsaa vil du i Aften i Haugen? = = =

Suzanne.

Spadserer jeg ikke hver Aften i Haugen, naadig Herre.

Greven.

Lad os forstaae hinanden vel, Suzanne: Ingen aftalt Møde, ingen Brudegave, ingen Bryllup.

Suzanne.

Ja ingen Bryllup, men heller ingen Herre Rettighed.

Greven.

Herlig! Men hvor taer hun alt hvad hun siger? Gaae dog Suzanne, du glemmer, at din Frue venter paa dig.

Suzanne.

(giver ham Flasken igien)

Nu, naadig' Herre, jeg kunde jo inte faae Dem i Tale uden Paaskud.

Greven.

(sagte i det han gaaer)

Deylige Pige! Dersom jeg kunde have havt hende uden Strid, vilde hun langt fra ikke have været saa fuld af Skoser.

Siette Scene.

Suzanne, Figaro.

Figaro.

Hvad er det du siger her, min Glut?

Suzanne.

Nu Figaro, siig nu i Retten hvad du vil, nu vandt du din Proces: Kom, kom, Jeg vil fortælle dig det. (de gaaer)

Syvende Scene.

Greven.

(som har hørt Suzanne tale)

"Siig nu i Retten hvad du vil, nu vandt du "din Proces." Nu, der lod jeg mig kiønt føre bag Lyset. Ha, I uforskammede! men jeg skal nok vide at hevne mig. En god Dom — ret en Retfærdig. Ja, men dersom han nu betalte : : : godt, betale! hvormed? og desuden, kan jeg ikke forlade mig paa den stolte Antonio, hvis ædle Hovmod vil agte en Karl som Figaro, en Ubekiendt, for ringe til at være hans Slægtning? I Renkernes vidtløftige Marker, maae man dyrke alt, endog en Nars Indbildning.

Ottende Scene.

Don Gusman, Doctoren, Marceline.

Marceline.

Min Herre, jeg kommer for at fortælle Dem min Sag.

D. Gusman. (stammende)

Nu vel — vel, lad os snakke mundtlig derom.

Doctoren.

Det er et Egteskabs Løfte.

Marceline.

Forenet med et Pengelaan.

D. Gusman.

Jeg for — forstaaer vel, De har Summen?

Marceline.

Ney, naadig Herre; det er ham, som skylder mig den.

D. Gusman.

Jeg forstaaer vel, De vil have, han skal be — betale dem.

Marceline.

Ney, min Herre.

D. Gusman.

Men jeg forstaaer det, — det altsammen. Han vil ikke betale dem.

Marceline.

Ih, ney, min Herre; han vil ikke have mig.

D. Gusman.

Men tro — er De da, at jeg inte forstaaer Dem.

Marceline.

Marceline.

Her staaer vi! (høyt til Gusman) Min Herre er det Dem, som skal dømme imellem os?

D. Gusman. (leende)

Hvorfor mon jeg da ellers skulde ha — have kiøbt mit Embede?

Marceline.

Det er en stor Misbrug, at sælge Embederne.

D. Gusman.

Ja, ma—man giorde meget bedre, om man gav os dem for slet intet, ikke sandt? : : : Og mod hvem fører De da Sag?

Niende Scene.

Doctoren, Marceline, D. Gusman, Figaro.

Marceline.

(i det hun seer Figaro komme ind)

Imod det slette Menneske — der.

D. Gusman.

Men, jeg — jeg har seet den Knøs før et Sted?

Figaro.

I Sevilla, hos Madammen, Deres Kone, for at opvarte hende.

D. Gus=

D. Gusman.

Naar det?

Figaro.

Lidt mindre end et Aar, førend Deres yngste Hr. Søn blev født, han er en smuk Dreng, det kan jeg vide.

D. Gusman.

Ja, det er den smukkeste af alle, = = = man siger du gi — giør dine sædvanlige Optøyer her.

Figaro.

Oh, Smaaeting, min Herre!

D. Gusman. (leende)

Ah, Smaaeting, et Ægteskabs Løvte. Har, du se — seet Retsskriveren, min gode Secretair, det er et godt Karl?

Figaro.

Double = Main?

D. Gusman.

Ja: ah, han æder af to Krybber paa engang, derfor kommer han ikke endnu.

Figaro.

Han æde! Jeg er Mand for han æder ikke, han sluger.

D. Gusman.

Men har du seet ham da?

Figaro.

Om jeg har seet ham, jo alt for vel baade med Extracten, og Supplementet til Extracten, hvad veed jeg hvad det heder?

D. Gusman.

Jo, du har opfyldt Formularen.

Figaro.

Dersom Grunden til Processerne hører Parterne til, saa veed man vel at Formularen er Retsbetienternes Profit.

D. Gusman.

Den Karl er ikke saa dum, som jeg troede i Begyndelsen = = = saa troer du da vel at vinde din Proces.

Figaro.

Ja, med min store Ret, og Deres Billighed: Omendskiøndt De hører til vores Ret, saa = = =

D. Gusman.

Ja, jeg hører til Retten, men naar du skylder noget, og du ikke betaler? = = =

Figaro.

Saa seer De vel min Herre, at det er det samme, som om jeg ikke skyldte noget.

D. Gusman.

Han har Ret. (Figaro giver sig til at lee.)

Tiende Scene.

Doctoren, Marceline, Figaro, D. Gusman, Budet i Retten, Greven, tre Assessorer, Double-Main.

Budet.

Der er Greven, mine Herrer! (D. Gusman og de andre gaae Greven i møde)

Greven.

I fuld Dragt, Don Gusman! det er kuns en ringe Sag, Deres andre Klæder havde været gode nok.

D. Gusman.

Formularen, naadig Herre. Mange, som leer af en Dommer i korte Klæder, ryste ved Synet af en Procurator i lang Kappe. Formularen, naadig Herre, Formularen.

Greven.

Retten begynder, mine Herrer.
(en Hob Bønder kommer ind og stille sig bag Assessorerne.)

Ellevte Scene.

Greven, D. Gusman, tre Assessorer, Double-Main, Budet, Doctoren, Marceline, Figaro.

Greven sætter sig i Lænnestoelen paa Estraden, Assessorerne og Don Gusman i Lænnestoelene som ere neden for Grevens, Double-Main paa et Taboret for et lille Bord: Figaro paa Enden af Bænken, Advocaterne paa venstre Side af Greven, Marceline og Doctoren paa Enden af Bænken ved den høyre Side.

D. Gusman.

Double-Main, raab Parterne op!

Budet.

Stille, mine Herrer.

Double-Main.

(holder en Fortegnelse i Haanden)

Edle, velædle, høyædle Dom Pedro Georg Idalgo, Baron af Lausalto, Petros Montes, Alto Montes. Contra, Dom Calderole, Tragedieskriver, angaaende en dødfød Tragedie, som enhver af dem benægter, og giver den anden Skylden derfor.

Greven.

De har begge Ret. Vi vil paalægge dem, at forfærdige en nye med fælles Arbeide, men paa det

denne skal udmærke sig i den store Verden, maae den adelige give sit Navn, og Poeten sine Talenter dertil.

Double-Main.

Vær stille, mine Herrer.

Budet.

Stille, mine Herrer.

Double-Main.

Dom Petrocio, Daglønner, contra Oppebørselsmanden af Skatterne; angaaende en efter eget Tykke anstillet Execution.

Greven.

Den Forpagtning hører ikke under mit District. Jeg vil bedre vide at tiene mine Undergivne ved at anbefale dem i Kongens Bevaagenhed.

Double-Main.

Age, Raab, Judite, Magdelene, Nicole, Marceline, de Verte Allure, contra = = = Figaro, hvis Døbenavn er udeladt.

Figaro.

Anonyme.

D. Gusman.

A — Anonyme; hvad er det for en Helgen, den?

Figaro.

Det er min.

Double-

Double-Main.

Contra Anonyme Figaro; af hvad Stand?

Figaro.

Adelsmand.

Greven.

Han er en Adelsmand?

Figaro.

Dersom Himlen vilde have det, saa havde jeg været en Prindses Søn.

Double-Main.

Contra Anonyme Figaro, Adelsman. Doctoren Bartholo fører bemeldte Marceline de Verte Allures Sag, og bemeldte Figaro sin egen, dersom Retten tillader det, imod den sædvanlige Brug.

Figaro.

Brugen, Mester Double-Main, er ofte en Misbrug. Parterne veed altid deres Sag bedre end visse Advocater, som, gandske kolde, svede og skrige af fuld Hals; som veed alting, undtagen Sagen; som umage sig mindre for Parternes Bedste, end for at giøre Tilhørerne Tiden lang og dysse Dommerne i Søvn; og, som naar dette er forrettet, ere saa opblæste, som om de havde forfærdiget oratio pro murena: Hvad mig angaaer, jeg har kuns to Ord at sige.

(vender sig imod Greven, og Herrerne i Retten) Mine Herrer : : :

Double-Main.

Vil De tie stille, vil De tie stille, De har alt talt for meget. De er ikke Citanten, De er kuns den indstevnte. Kom frem Hr. Doctor, og læs Forskrivelsen.

Doctoren. (læser)

"Jeg underskrevne tilstaaer at have erholdet af "Nicole Marceline de Verte Allure den Summa to "tusinde Piastres grov Courant, hvilke jeg lover at "betale hende saasnart forlanges i Slottet af Agoas-"Freskas, hvor jeg vil ægte hende." Min Begiæring gaaer ud paa Løftets Iværksættelse og Beviisets Udbetaling : : : Mine Herrer! aldrig blev nogensinde en betydeligere Sag fremlagt til Rettens Dom; og siden Alexander den store, som giorde Dronning Talestris et Egteskabs Løvte : : :

Greven.

Førend vi gaaer videre, Doctor, tilstaaer Contraparten Beviisets Gyldighed?

Figaro.

Mine Herrer, der er enten Ondskab, eller Vildfarelse, eller Uagtsomhed i den Maade, hvorpaa Beviset er bleven læst; Thi der staaer ikke: hvilke jeg

lover

lover at betale hende i Slottet af Agoas = Freskas, hvor jeg vil ægte hende, men naar jeg vil ægte hende, hvorpaa er en stor Forskiel.

Greven.

Hvorledes staaer der i Beviset?

Doctoren.

Der staaer hvor

Figaro.

Der staaer naar.

D. Gusman.

Double=Main, tag Forskrivelsen og læs selv.

Double = Main.

Ja, thi Parterne læse undertiden ikke redelig. (i det han dreier sig mod Auditorium) Men, mine Herrer, en smule stille, dog!

Budet.

Stille, mine Herrer!

Double = Main.

(læser, imidlertid falder D. Gusman i Søvn.

"Jeg underskrevne tilstaaer = = = Marcelin de "Verte Allure i Slottet af Agaos Freskas, hvor = = = naar = = = hvor = = = naar, = = =" det er saa slet skrevet, og desuden er der en Klak.

D. Gusman.

(i det han vaagner)

Lak, saa veed jeg hvad det er.

Doctoren.

Vel mine Herrer, lad gaae, ingen Chicaner. Vi vil ogsaa sætte at der staaer naar, og vi tilstaaer det.

Figaro.

Det begiærer jeg protocolleret.

Doctoren.

Deri samtykke vi og, men jeg paastaaer dog, at den indstævnte ikke kan undgaae det, hvortil han har forbundet sig *). Mine Herrer egentlig er det Ord naar, et Tids Adverbium, som her tilkiendegiver, at det i den sidste Sætning lovede, skal skee til samme Tid, som det i den første Sætning. Saaledes kunde man sige, naar I er bleven varm i Sengen, eller til samme Tid I er bleven varm i Sengen, skal I lade eder aarelade. Naar I tager tvende Gran Rabarbra, eller til samme Tid I tager tvende Gran Rabarbra, skal I tage et Gran Rosmarin derimellem. Altsaa mine Herrer: "hvilke jeg vil betale "hende

*) Oversætteren, har her maattet vove en liden Forandrig, da han ikke kunde finde et Ord i det Danske, der var netop samme Tvetydighed underkastet, som det franske ou.

"hende i Slottet Agoas Freskas, naar jeg vil ægte "hende," er det samme som om der stod, vil jeg til samme Tid ægte hende.

Figaro.

Det Ord naar, er et Adverbium Conditionale, der betyder saa meget som hvis eller ifald, og som relativisk foreener tvende Sætninger, saaledes at den eene grunder sig i den anden; og dette paastaaer jeg er Tilfældet her. Saaledes kunde man sige: Doctoren dræber eder ikke, naar Sygdommen eller Medicin giør det, eller og: ifald Sygdommen eller Medicinen giør det. Et andet Exempel: Narrerne foreener sig imod eder, og de slettænkende foragter eder, naar I skriver noget, som er godt. I dette Tilfælde er Nar og slettænkende de Substantiver som regiere, og naar betyder saa meget som ifald. Altsaa er det som om der stod: "hvilke jeg vil betale "til bemeldte Marceline de Verte Allure, i Slottet af Agoas Freskas, ifald jeg vil ægte den Mamselle. Intet kan være tydeligere. Min kiære Hr. Bartholo, troer han da jeg har glemt min Syntax? han taler Latin, men jeg overgaaer ham ti Gange, jeg er en Greker. *)

 Doctoren.

*) I Originalet staaer: je suis grec, hvilket og betyder, jeg er polidsk.

Doctoren.

Det er ikke Meeningen af Forskrivelsen.

Figaro.

Mine Herrer! man behøver kuns at see paa Punctationen: hvilke jeg løver at betale hende i Slottet af Agoas Freskas, Komma, naar jeg vil ægte hende.

Doctoren.

Ingen Komma.

Figaro.

Der er Komma.

Doctoren.

Der er ingen.

Figaro.

Der har været, saa har man kraſſet det ud.

(Greven reiser sig, og Dommerne gaaer sammen for at samle deres Meninger)

Doctoren.

Ingen her uden I, kunde finde paa et saadant Skielmstykke.

Figaro.

Min gode Hr. Bartholo, forsvar hans Sag, men hold op med hans ærerørende Ord. Da Øvrigheden i gamle Dage indsaae, at Parterne ofte tabte en retfærdig Sag af Uvidenhed i Lovkyndigheden, saa

indførte

indførte man Procuratorerne: Men dersom man vilde troe, Øvrighedens Mening havde været, at de skulle have Privilegium paa at være uforskammede, saa har man for ringe Tanker om den ædelste af alle Anordninger.

Doctoren.

Basta; Basta; Jeg har alt nok.

Marceline.

(til Doctoren)

Man har bestukken den øverste Dommer; han bestikker de andre, og jeg har tabt min Proces.

Doctoren.

Jeg frygter for det.

Double-Main.

(har hørt Marceline)

Ah! det er for meget sagt; Jeg giver dem an, og af Nidkierhed for Rettens Ære, paastaaer jeg, at denne Sag maae lide Dom, førend den anden afgiøres.

Greven.

(i det han sætter sig)

Ney, Hr. Retsskriver, jeg vil ikke affige nogen Dom over en personlig Fornærmelse mod mig selv. En spansk Dommer behøver ikke at rødme over en saadan Fornærmelse, det vilde i det høyeste kuns passe sig for asiatiske Dommere: Der er nok af andre Mis-

brug, jeg vil ændre en deraf. Jeg vil anføre Aarsagerne til min Dom. Enhver Dommer, som vægrer sig derved, er en stor Hadere af Lovene. Dersom den indstevnede vil frie sin Person, staaer det til ham.

Figaro.

Jeg har vundet.

Greven.

Men da Beviset lyder: "hvilke jeg vil betale bemeldte Jomfrue," og det altsaa er klart, at han er dem skyldig til hende, saa dømmer Retten Instevnte til at udbetale den Summa to tusinde Piastre grov Courant til bemeldte Jomfrue inden Aften, eller og at ægte hende.

Figaro.

Jeg har tabt.

(Greven staaer ned af sin Stoel, og Herrerne reiser sig)

Antonio.

En herlig Dom.

Figaro.

Hvori bestaaer det herlige.

Antonio.

Deri, at du ikke meere skal være min Svigersøn.

Figaro.

Figaro.

Ellers har en Mand, som ægter sin Creditorinde, ikke nødig at betale.

Doctoren.

Vi givter os, men affondrer vor Formue.

Figaro.

Og Legemet med, thi Givtermaal er ingen Qvittering.

Greven. (sagte)

Nu har jeg hævnet mig: i det mindste er det dog en Trøst. (til Budet) Lad Retten gaae!

Budet.

Mine Herrer, De behager at gaae.

(Budet, de tre Assessorer, og alle Bønder gaae.)

Tolvte Scene.

Greven, D. Gusman, Doctoren, Marceline.

Figaro.

(peger paa D. Gusman)

Den Tykvom af en Dommer, er Skyld i at jeg har tabt.

D. Gusman.

Jeg, er jeg — jeg en Tyk — Tykvom?

Figaro.

Men det er ikke forbi endnu; Jeg giver mig ikke uden mine adelige Forældres Samtykke.

Greven.

Vel da, hvem ere de? han maatte ellers klage, at man giorde ham Uret.

Figaro.

Man maae give mig Tid, jeg er temmelig nær ved at finde dem igien. Det er nu femten Aar, jeg har søgt dem. Naadig Herre, dersom ikke det kostbare Tøy, som var lagt over mig, det Svøb med Kniplinger, og Ædelsteenene, som Banditerne, der toge mig til sig, fandt paa mig, kunde bevise at jeg er født af rige Forældre, saa er dog det Tegn, som er indtrykt paa mit Legeme, Beviis nok, at jeg er et fornemt Barn, og denne Hieroglyph paa min bare Arm = = =

Marceline.

En Salveskee paa hans venstre Arm? Ah! Doctor, det er ham.

Doctoren.

Hvad for en ham.

Marceline.

Marceline.

Emanuel.

Doctoren. (til Figaro)

I blev optaget af Bøhmer, siger I?

Figaro.

Nær ved et Slot.

Doctoren.

Det er rigtig ham.

Figaro.

Giør Ende paa det : : : Ah kiære Doctor, giv mig igien tilbage til mine adelige Forældre; Bierge af Guld siger kuns lidet imod den Taknemmelighed, min store Familie vil bevise Dem.

Doctoren.

(viiser paa Marceline.)

Der staaer din Moder.

Figaro.

Maaskee min Amme.

Doctoren.

Ney din rette Moder.

Marceline.

Og der staaer din rette Fader.

(Figaro viser sig fortrykelig og fortvivlet.)

Doctoren.

Doctoren.

(sætter sig paa Advocaternes Bænk.)

O! hvilken Hevn er der kommen over mig.

(han skiuler Ansigtet i Hænderne)

D. Gusman.

Det er li — ligefrem, han skal inte ægte hende. Men det Slot, den A — Adel, hvorom I taelte, I sagde jo, I var en Adelsmand: See dog engang hvordan I har bedraget Retten.

Figaro.

Retten, den havde snart faaet mig til at giøre en smuk dum Streg, til at gifte mig med min egen Moer, efter at den tilforn for det fordømte Par hundrede Dalers Skyld, nær havde bragt mig til at tage Livet af den Herre, som i Dag befindes at være min Fader.

Marceline.

Omarm mig, min Søn. Da jeg elskede dig, var det Naturen, som virkede i mig.

Figaro.

Og en naturlig Drift i mig, som lod mig føle en Afskye for at ægte Dem.

Trettende Scene.

Greven, D. Gusman, Figaro, Doctoren, Marceline, Antonio, Suzanne.

Suzanne.

(følger ind med Antonio)

Naadige Herre, der er Brudegaven, som hendes Naade har givet mig, for at betale Marceline.

Greven. (sagte)

Fanden i Vold med hendes Naade; Hvad vil hun blande sig heri? (han gaaer)

Antonio.

(viser Suzanne, at Figaro omarmer Marceline.)

Suzanne.

Ah, Troeløse!

Figaro. (sagte)

Hvad siger du min Suzanne?

Suzanne.

Nu har jeg seet nok; din Løsagtighed og min Dumhed = = = (hun gaaer)

Figaro.

(fører hende tilbage)

Førend du gaaer, maae du ret see denne gode Kone i Ansigtet.

Suzanne.

Suzanne.
(bekikker hende fra oven til neden)

Oh, jeg har seet hende.

Figaro.

Og du finder hende?

Suzanne.

Afskyelig.

Figaro.

Vivat la Jalousie, Bitterknøe, hun skaaner jer inte.

Marceline.

Vær ikke bange Suzanne; den Skielm, som der sætter dig paa Prøve, er min Søn.

Antonio.

Hendes Søn, det maae være skeet nyelig?

Figaro.

Hvad, veed jeg det.

D. Gusman.

Det er klart; Der staaer den — den gode Mo — Moder.

Marceline. (til Suzanne)

Omarm mig min Datter, og lad os forglemme, at vi nogensinde have været Uvenner.
(hun omarmer Suzanne)

D. Gus-

D. Gusman. (grædende)

Hvad jeg dog er et godt følle Et — jeg er allerede gandske rørt.

Marceline.

Og du Figaro?

Figaro.

Hvad! min kiære Moder: I vilde vel see, begge mine Øyne rinde som to Kilder: Nyelig følte jeg mine Taare rinde ned af mine Fingre uden at kunde standse dem: men, Pokker i Vold med Skammen; Jeg vil lee og græde paa engang; Jeg faaer aldrig den samme Fornøyelse at føle paa engang, imellem disse to Fruentimmer.

Suzanne. (til Antonio)

Nu, min Morbroder, De vil vist ikke sætte sig derimod meere? : : :

Antonio.

Giver Parterne sig Hænderne?

Doctoren.

(i det han staaer op)

Før skulde min Haand visne op, førend jeg skulde lægge den i saadan en Slyngels.

Antonio.

Da er I ogsaa en Stedmoer af en Fader.

Doctoren.

Hum, hum : : :

Antonio.

Jeg vil altsaa inte give min Broerdatter til En, som ikke er nogens Barn.

D. Gusman.

Er — er der nogen Mulighed i det, Nar? Man er jo — jo dog altid nogens Barn.

Figaro.

(holder Doctoren, som vil gaae, tilbage)

Oh! min Fader! Lad eder bevæge.

Suzanne.

(stryger ham paa Kinderne med Hænderne)

Min lille Papa, Vi vil elske Dem, vi vil holde af Dem.

Marceline.

Min Hr. Doctor, hører De ikke Naturens Rost, som skriger i det Inderste af Deres Hierte? Forstand, Udseende : : :

Figaro.

Som ikke har kostet Jer saa meget, som at røre Jer af Stedet.

Doctoren. (grædende)

Uf, uf! Er jeg ikke dog ligesaa eenfoldig som den Herre. (viser paa D. Gusman) Omarm mig mine Børn. (de omarmer hverandre)

Marceline. (til Figaro)

Hør min Søn, der er dit Beviis, og jeg eftergiver dig din Gield.

Suzanne.

Hør, tag ogsaa denne Brudegave, den hører dig til. (hun giver ham den Børs, som Greven tilforn har givet hende)

Figaro.

Mange Tak!

(Antonio, Figaro, Marceline og Doctoren gaae)

Fiortende Scene.

D. Gusman.

Er jeg dog ikke lige saa dum, som Herren ꞉ ꞉ ꞉ Saadant noget fi — siger man nok om sig selv, men ꞉ ꞉ ꞉ de Folk her ere slet inte høflige.

Fierde Akt.

Scenen forestiller en stor og lang Sal. Man seer otte Lysekroner under Loftet; Foran paa Theatret staaer to Lænnestoele og bag ved et Skriverbord; I det Inderste af Salen er en Dør med to Fløye, som staae aabne, og gaae ind til en anden Sal.

Første Scene.

Suzanne, Figaro.

Figaro.

Nu min lille Suzanne, er du nu fornøyet? Alting retter sig efter vore Ønsker. Greven er falden i sin egen Snare. Du havde en ondskabsfuld Medbeylerinde, jeg havde en opbragt Dievel imod mig, en opirret Furie imod mit Bryllup: og denne Dievel denne Furie har forvandlet sig til den bedste Moder. I Gaar var jeg ligesom gandske allene i Verden, og i Dag har jeg alle mine Paarørende igien. Det er sandt, de ere ikke saa fornemme, som jeg havde bildt mig ind; men ere de ikke gode nok for os, som ikke har de Riges Nykker?

Suzanne.

Tiden har bragt de Ting til Virkelighed, som vi havde lagt an paa, men det som vi ventede, er imidlertid ikke skeet.

Figaro.

Lykken, Suzanne! udretter ofte meere for os end vi selv. Saaledes er Verdens Løb. Man giør Udkast, man hitter paa et, men Lykken bringer noget andet til Virkelighed. Og fra den Blinde af, som ledes af sin Hund, indtil Monarken, som gierne vilde bemægtige sig heele Verden, gaaer alting efter Lykkens Egensindighed. Og den Blinde, som ledes af Hunden er endnu ofte sikrere, end den anden Blinde med al hans Herlighed. Hvad den forlibte Blinde angaaer, som ledes af Daarlighed : : :

Suzanne.

Kierlighed?

Figaro.

: : : Saa vil du vel, at jeg maae gaae i Daarligheds Sted, og være den eeneste, som skal lede den til din deylige allerkiereste lille Dør?

Suzanne.

Kierlighed og Du?

Figaro.

Jeg og Kierlighed.

 Suzanne.

Suzanne.

Paa Vilkaar, at I ikke skal søge noget andet Nattelene.

Figaro.

Dersom det nogensinde skal skee, vil jeg ønske at tusinde Galaner : : :

Suzanne.

Oh Eder! : : : ney hør Figaro, tael kuns den reene Sandhed : : :

Figaro.

Den meest uskrømtede Sandhed?

Suzanne.

Er der da fleere end en?

Figaro.

Ih ja. Siden man saae at Daarlighed undertiden blev Viisdom, og at smaae Bøger frembragte gode store Sandheder, har man forskiellige Sorter deraf, og saadanne som man veed uden at turde aabenbare dem, Thi enhver Sandhed er ikke raadelig at sige. Og der gives Sandheder, som man giør sig til af, uden at troe dem selv; thi enhver Sandhed er ikke god at troe; som de forliebtes Eder, Mødrenes Trudsler, Drankernes Forsikringer, de Stores Løvter, Kiøbmændenes sidste Ord og : : : der er ingen Ende paa.

Suzanne.

Suzanne.

Jeg kan nok lide du giør dig lystig, for hvad du siger er muntert, sandt og viiser din Siels Godhed : : : men lad os nu tale lidt om vores Møde med Greven i Aften.

Figaro.

Lad os hellere aldrig tale derom; Det gik glip for ham at berøve mig min Suzanne.

Suzanne.

Og dersom han venter paa mig i Haugen?

Figaro.

Lad ham vente til han forkiøler sig, gid det maae være hans Straf.

Suzanne.

Det kostede mig meere at love ham det, end det koster mig at tage mit Ord tilbage.

Figaro.

Altsaa gaaer du ikke i Haugen til ham?

Suzanne.

Ney, det vil jeg love dig.

Figaro.

Er det din reene Sandhed?

Suzanne.

Jeg regner mig ikke blandt de Lærde, jeg har kuns en Sandhed, og jeg lover dig det engang for alle.

 Figaro.

Figaro.

Og du vil dog holde lidt af mig?

Suzanne.

Oh, meget.

Figaro.

Meget! det er saa meget som intet.

Suzanne.

Hvordan da?

Figaro.

Hør, min Suzanne, I Elskovs Sager, forstaaer du, er formeget ikke engang nok.

Suzanne.

Jeg forstaaer ikke det forborgne i Deres Tale, men jeg skal aldrig elske andre end min Mand.

Figaro.

Det er et Ord; handler du da imod Skik og Brug, saa lader det dog smukt.

Anden Scene.

Suzanne, Figaro, Grevinden.

Grevinden

Hvad Sted man end søger de to, saa kan man være vis paa at finde dem sammen! Nu, Figaro, det

falder

kalder jeg at tage for sig i Tide. I øvrigt venter Greven paa dig: han vil skiende paa dig.

Figaro.

(tager Suzanne med sig)

Jeg vil gaae og vise ham min Undskyldning.

Grevinden.

(giver Figaro et Tegn at lade Suzanne blive hos hende)

Hun skal komme strax efter dig.

(Figaro gaaer.)

Tredie Scene.

Grevinden, Suzanne.

Grevinden.

Har du alting bereed, at vi kan skifte Klæder?

Suzanne.

Deres Naade, det behøves ikke; der bliver intet af at møde Greven.

Greven.

Hvordan, bliver der intet af at møde Greven?

Suzanne.

Figaro vil ikke have det.

Grevinden.

Du lyver. Figaro er ikke den Mand, der lader en Brudegave gaae fra sig: Nu fortryder, hun at ha-

ve underrettet mig om Grevens Kierlighed, og hun vil selv gaae til ham i Aften? Lad mig raade.

Suzanne.

O! Deres Naade, for Himlens Skyld, og ved alt hvad der er til efter saa megen Godhed, som De har havt for mig, og den Brudegave De har givet mig, kan De da troe, at : : :

Greven.

(løfter Suzanne op)

Men jeg tænkte ikke derpaa. Naar jeg gik i dit Sted til Greven, var der jo ingen anden, som havde Deel deri, og hvad der ogsaa skeer, saa vil jo dit Giftermaal være vist.

Suzanne.

Ak, Deres Naade, hvad har De giort imod mig!

Grevinden.

Jeg er ogsaa forstyrret. (hun omfavner Suzanne) Hvor var Aftalen at møde ham.

Suzanne.

Allene det Ord Hauge forskrækkede mig.

Grevinden.

Jeg har et Indfald! Du kan her bestemme et Sted: Skriv ham til : : :

Suzanne.

Jeg skrive ham til, Deres Naade?

Grevinden.

Grevinden.

Jeg tager alting paa mig.

(Suzanne sætter sig ved Bordet, som er ved den høyre Side af Theatret, tager Papiir og Pen, og Grevinden dicterer.)

Nye Viise paa den Melodie: "I Aften under "de store Castanietræer".

Suzanne.

(igientager det i det hun skriver)

I Aften ; ; ; under ; ; ; de store ; ; ; Castanietræer.

Grevinden.

Er du bange, at han ikke forstaaer det?

Suzanne. (leende)

Ha ha, just det.

Grevinden.

"Forsegl Sedlen med en Knappenaael, og skriv "bag paa Sedlen: Send Seglet tilbage!

Suzanne.

(skriver, og søger derneſt paa hendes Livstykke.)

Ah! men ; ; ; nu har jeg ingen Knappenaal.

Grevinden.

Vie lidt, der er en.

(i det hun tager Knappenaalen af, falder Cherubins Baand, som var fæstet dermed, paa Jorden)

Suzanne.
(tager Baandet op)

Men, det er jo Deres Baand, som De før tog fra den lille Page.

Grevinden.

Ja, giv mig det.

Suzanne.

Men der er Blod paa, Deres Naade vil dog ikke bære det meere.

Grevinden.

Det er godt nok til Fanschette, naar hun kommer med en Boket til mig.

Fierde Scene.

Grevinden, Suzanne, Fanschette, ti til tolv Piger, hver med en Boket, Cherubin, klædt som en Pige, bær ogsaa en Boket.

Fanschette.

Deres Naade her er Bønderpigerne, som bringer Dem Boketter til Bryllupet.

Grevinden.
(pegende paa Cherubin)

Hvem er den fremmede unge Pige?

Fanschette.

Fanschette.

Deres Naade, det er et Sødskende Barn til mig, som er kommen for Brylluppets Skyld.

Grevinden.

Hun er smuk, : : : (hun tager Cherubins Boket) da vi inte kan bære tyve Boketter, saa maae den fremmede Piges have Æren. (hun kysser ham paa Panden.)

Cherubin. (sagte)

Det Kys gik mig indtil Sielen.

Grevinden. (til Suzanne)

Hun rødmede! synes du ikke, Suzanne! hun ligner nogen?

Suzanne.

Der er en forskrekkelig Lighed.

Femte Scene.

De forrige, Greven, Antonio.

Antonio.

(holdende en Officeers Hat i Haanden)

Naadige Herre, jeg siger Dem, han er her. (Cherubin, som var foran paa Theatret, skiuler sig imellem de andre Piger, som omringer ham) Pigerne fra Landsbyen har klædt ham paa som et

Fruentimmer i min Datters Kammer, og nu fandt jeg iblandt hendes Klæder hans Officeers Hat, som de har glemt af Skiødesløshed. (han gaaer omkring Bønderpigerne for at kiende Cherubin, han bliver ham vaer midt iblant dem, og sætter Hatten paa hans Hoved) See der, Naadig Herre! der er Deres Officeer.

Greven.

Atter den fordømte Page; der maae være en ond Aand, som vender og dreyer alting imod mig. (vender sig om til Grevinden) Nu, Madam?

Grevinden.

De seer mig ligesaa forundret derover, min Greve, som De selv, og Suzanne var ikke meere underrettet derom, end jeg.

Greven.

Jeg havde vel Uret i Morges, da jeg sagde, han var hos Dem.

Grevinden.

Jeg vilde vel handle uret, om jeg længere forstilte mig. Ja, min Greve, Han var hos mig, da De kom ind; Vi giorde Begyndelsen til denne Spøg, som disse Børn nu har fuldendet; De kom ind, jeg blev forvildet, han skiulte sig; Deres Indbildning har giort det øvrige : : :

Greven.

Greven.

Være narret op i Øynene af en Page! : : : men du skal betale det.

Fanschette.

Oh, naadige Herre, naar De kommer for at kysse mig, og siger; "Hør lille Fanschette, der som du vil holde af mig, vil jeg give dig alt hvad du vil have".

Greven. (forvirret)

Jeg har sagt det, jeg?

Fanschette.

Ja, naadige Herre; Nu vel da, i Stedet for at skikke Cherubin tilbage, saa giv mig ham til ægte, og jeg skal holde af Dem, saa det skal have Klem.

Grevinden.

See der, min Greve, dette Barns Tilstaaelse, som er ligesaa lige frem og uskyldig som min, beviiser to Ting, nemlig, at dersom jeg sætter Dem i Uroelighed, da er det uden at vide det, og at De derimod søger af alle Kræfter at forøge min Uroelighed.

Antonio.

Og De, naadige Herre : : : De vil bringe hende paa rette Vey, ligesom hendes salig Moder, der nu er død; det er ikke for Tingen i sig selv, men hendes

Naade

Naade Grevinden veed vel, at naar de unge Piger først engang begynde at skeie ud = = =

Siette Scene.

De forrige, Figaro.

Figaro.

Men naadige Herre, dersom De vil holde alle vore Piger op, saa kan man jo hverken begynde Brylluppet eller Dansen.

Greven.

Han danse, det er vel aldrig hans Tanker, og det med hans daarlige Fod!

Figaro.

(lægger Haanden paa Foden)

Ja den giør mig endnu noget ondt: Men Fornøyelsen skal være dens Doctor. (vender sig om til Bønderpigerne) Frisk, mine Smukke!

Greven.

(holdende Figaro tilbage)

Han var endda meget lykkelig, at det var blød Jord.

Figaro.

Vist nok. (til Bønderpigerne) Nu, frisk! I godt Folk!

Antonio.

Antonio.
(fører Figaro tilbage)

Og I krøb sammen i det I faldt?

Figaro.

En, som havde været lettere, havde bleven i Luften, ikke sandt, Nar? : : : (til Bønderpigerne) frisk, frisk, mine Jomfruer!

Antonio.
(trækker Figaro tilbage)

Og den lille Page, gallopperede til Sevilla paa hans Hest?

Figaro.

Gallopperede, eller reed Fod for Fod, Hvad er det min Sag? (til Bønderpigerne) frisk, frisk, lad os faae Ende derpaa.

Greven.
(holder Figaro tilbage)

Og han havde hans Bestalling i Lommen?

Figaro.

Det forstaaer sig : : : Ih, hvilken Fritten?

Antonio.
(trækker Cherubin frem, og i det han viiser paa ham)

Hør, see her.

Figaro.

Cherubin! Skam faae den lille Giek!

Antonio.

Antonio. (til Figaro)

Nu da, forstaaer du os nu.

Figaro.

Om jeg forstaaer, : : : om jeg forstaaer : : : hvad er, det han væver om.

Greven.

Han væver inte; Han siger det var ham, som sprang ud af Vinduet.

Figaro.

Dersom han siger det! : : : saa maaskee det kan være.

Greven.

Altsaa, var I to, som sprang?

Figaro.

Naadige Herre, efter den Allarm De giorde, burde der have sprunget et Dosin: I øvrigt kan den Lyst at springe let komme over En. See her Gieddene. (til Bønderpigerne) Nu frisk, Jomfruer! (man hører Orchestrest spille Begyndelsen af en Marsch) Hører De naadig Herre; hører De Fiolinerne og Sækkepiberne, som kalde paa os. (til Bønderpigerne) Løber hurtig I andre! (tager Suzanne under Armen, og flyver afsted) Lad os løbe min Suzanne!

Greven.

Spiller vi her en Komoedie?

Syvende

Syvende Scene.

Greven, Grevinden, Cherubin.

Greven.

Naar saae man noget meere uforskammet! = = = (til Cherubin) Og De, min Hr. Ryggesløs, der lader, som om De skammede sig, gaae strax hen og klæd Dem paa, og lad mig ikke see Dem meere fra i Aften af.

Grevinden.

Det stakkels Barn, Tiden vil ret blive ham lang.

Cherubin.

(i det han sætter sin Hat paa)

Mig Tiden lang, jeg bær det paa min Pande, som vil forsøde mig hundrede Aars Fængsel.

(han gaaer).

Ottende Scene.

Greven, Grevinden.

Greven.

Hvad er det Forsødende han bær paa Panden?

Grevinden.

Formodentlig hans første Officeers Hat,

Greven.

Nu, Madam, lad os sætte os ned, til Brylluppet begynder.

Grevinden.

Ney, min Greve; tillad, jeg gaaer bort. De veed, at jeg befinder mig meget ilde.

Greven.

Et Dyeblik for Deres Suzannes Skyld, ellers maatte jeg troe De var vreed.

(man hører Musiken begynde Marschen)

Grevinden.

Vel, jeg vil blive, Thi der ere Anstalterne til Brylluppet.

Greven.

Brylluppet : : : Brylluppet : : : Vel, man faaer at taale, hvad man ikke kan ændre.

Niende Scene.

De forrige.

Greven og Grevinden sætte sig i to Lænnestoele, den eene ved Siden af den anden.

Brudeskaren kommer ind, og Budet i Retten gaaer foran, fulgt af fire Garder, som bærer Geværet

paa

paa Skuldren; derneſt fire Aſſeſſorer, to og to ſammen, og Don Gusman allene bag efter.

Strax derpaa følger den førſte Danſer, derneſt to Danſerinder, hvoraf den eene bærer Brudens Hat, og den anden et Hynde for at lægge under Suzannes Knæer, naar hun ſætter ſig paa Knæ for Greven.

Derneſt følger Danſerne og Danſerinderne Parviis. Suzanne følger bag efter, ført af Antonio.

Derefter kommer Figaro, givende Haanden til Marceline.

Marſchen retter ſig efter Doctor Bartholo. Naar heele Skaren er paſſeret forbi Greven og Grevinden, ſom bliver ſiddende, fører Antonio Suzanne til Greven.

Figaro, Marceline, Doctoren og de andre blive ſtaaende paa den venſtre Side af Theatret.

Greven, Grevinden, António, Suzanne, og de to Danſerinder, ſom bære Hatten og Brudehyndet, ſtaae paa den høyre Side.

Danſerinden, ſom bærer Brudehyndet lægger det for Grevindens Fødder. Suzanne ſætter ſig

paa Knæ derpaa, og den anden Danserinde leverer Hatten til Greven.

Medens Greven sætter Hatten paa Hovedet af Suzanne, tager hun denne Leylighed til at give ham Sedlen om Deres Møde i Aften. Da hun er yderst paa Theatret, saa ingen kan merke det, lister hun sig til at putte Sedlen til Greven med den høyre Haand. Greven, som mærker det, knapper, uden at man seer det, de tre øverste Knapper op af hans Kiol, og lader som om han knapper den sidste ved den Side, hvor Suzanne giver ham Sedlen; Han tager den behændig og skiuler den strax i Vesten.

Antonio fører endelig Suzanne, som har Hatten paa Hovedet, hen til Figaro, der staaer paa den anden Side af Theatret. Figaro gaaer Dem den halve Vey i møde for at modtage Suzanne af Antonios Hænder, og gaaer hen at presentere hende for hendes Moder Marceline.

Greven, forlegen for at læse Sedlen, aabner den, men da han ikke har seet Naalen, stikker han sig, saa det bløder.

Greven.

(afstides, trykker Fingeren for at faae Blodet ud, og ryster Blodet af; sagte.)

Skam faae de Fruentimmer! De stikker Knappenaals overalt.

Figaro.

(sagte til Marceline, Antonio, Doctoren, og Suzanne)

Det er nok en Seddel, han har faaet i Forbigaaende af en Tøs. Den har formodentlig været forseglet med en Knappenaal, som har stukket ham skammelig : : : (Greven, da han bliver vaer hvad der staaer bag paa Suzannes Seddel, søger overalt efter Knappenaalen, som han kastede bort i Vrede, da han stak sig, finder den endelig, og tager den op) Alting er os kiær, naar det kommer fra den som vi elsker: see nu søger han efter Seglet.

(han fører Marceline frem for Greven og Grevinden.)

(Medens Greven bereder sig til at sætte ham en Hue paa Hovedet, hører man en Allarm ved Døren.)

Budet.

Vagten, Vagten, Vagten, hid her ved Døren!

Greven.

Hvad er der?

Budet.

Naadige Herre, det er Bazile, som har en heel Bondebye i Følgeskab, fordi han synger i det han gaaer.

Greven.

Lad ham komme ind allene.

Grevinden.

Tillad Hr. Greve, at jeg gaaer ind et Øyeblik i mit Værelse. (hun giver Suzanne et Tegn at følge hende, og siger sagte til hende) Hurtig, lad os skifte Klæder. (de gaaer)

Tiende Scene.

Bazile, Soelslikker, de forrige.

Bazile.

(fulgt af Soelslikker, kommer syngende ind, og accompagnerer sig selv paa sin Cithar, han synger det første Vers af Vaudevillen som staaer ved Enden af sidste Act.)

Figaro.

Ja min Ven, det er derfor han har Vinger paa Ryggen . . . Men, hvad betyder den Viise?

Bazile.

Da jeg nu har viist min Lydighed imod naadig Herren, ved at være den Herre, som hører til hans

Selskab

Selskab (han viiser paa Soelslikker) til Tidsfordriv, saa kommer jeg nu for at udbede mig Retfærdighed.

Soelslikker.

Oh, naadige Herre, han har slet ikke været mig til nogen Tidsfordriv med hans forslidte Viiser.

Greven. (til Bazile)

Hvad er hans Begiering?

Bazile.

Marcelines Haand.

Figaro. (til Bazile)

Er det længe siden I saae en Nar i fuld Postur?

Bazile.

Ney, nu seer jeg dig.

Figaro.

Siden mine Øyne tiener dig til saa godt et Speil, saa læs i dem hvad jeg spaaer dig. Dersom du kuns lader som om du vil (viiser paa Marceline) komme Madamen nær.

Doctoren.

Naa, mine Herrer! to gode Venner, bør de strides?

Figaro.

(betragter Bazile)

Jeg, din Ven! fordi du giør nogle dumme Cantater.

Bazile.

Fordi du giør Vers som en Journal.

Figaro.

Du Kroe-Musikant.

Bazile.

Du, Avis-Bringer.

Figaro.

Skolefuks!

Bazile.

Du Hestepranger!

Greven.

Naa, I Herrer Næsviise, vil I snart høre op at skielde hverandre ud i min Nærværelse.

Bazile.

Det er ham, naadig Herre, som foragter mig ved alle Leyligheder, og siger, jeg er kuns en Nar.

Figaro.

Seer du mig an for et Ekko.

Bazile.

Bør man saaledes behandle en Mand, som udmærker sig iblandt alle Syngemestere. : : .

Figaro.

Figaro.

Udmærker sig — ja ved at skraale høyere.

Bazile.

Hører De naadige Herre, han bliver ved.

Figaro.

Og hvorfor ikke, naar det er sandt? Er du en Prinds, at man skal smigre for dig? Taael Sandheden, Tosse, siden du ikke har Raad til at lønne en Løgner: og dersom du frygter for den i anden Henseende, hvorfor vil du da forstyrre mit Bryllup?

Bazile. (til Marceline)

Har De ikke lovet mig i Sevilla, at De vilde gifte sig med mig inden fire Aar.

Marceline.

Jo, men under hvilken Betingelse?

Bazile.

At dersom De fandt en vis tabt Søn igien, skulde jeg af Høflighed optage ham, som mit eget Barn.

Figaro.

Nu da, han er funden igien, den Søn.

Bazile.

Hvor er han?

Doctoren.

(peger paa Figaro.)

Der er han, seer De ham?

Bazile.

(dreyer Hovedet bort med en Slags Afskye.)

Ah, jeg har seet den Dievel.

D. Gusman.

I ægter altsaa inte hans gode Mama?

Bazile.

Kan der tænkes noget værre, end at ansees for en saadan Nars Fader.

Figaro.

Jo, at være anseet for din Søn.

Bazile.

Jeg erklærer reent ud, at saa længe den Herre har noget her at sige, vil jeg ikke være her.

Ellevte Scene.

De forrige, undtagen Bazile.

Figaro.

Nu, engang til Enden, jeg skal da have min Kone.

Greven.

Greven. (sagte)

Og jeg min Maitresse.

D. Gusman.

Og enhver bliver tilfredsstillet.

Soelslikker.

Og jeg vil gaae og sætte Fyrværkeriet i Stand, under de store Kastanie-Træer.

Greven.

Under de store Kastanie-Træer! hvad for en Tosse har givet dig den Befaling? Saa kunde jo Grevinden, som befinder sig ilde, ikke see det. Det maae være paa Terassen uden for hendes Vinduer, forstaaer du?

Soelslikker.

Ja, naadige Herre.

Greven.

Under de store Kastanie-Træer, et smukt Indfald! De vilde nok stikke Ild paa mit Mødested.

(alle gaae, undtagen Figaro og Marceline)

Tolvte Scene.

Figaro, Marceline.

Figaro.

Hvilken overdreven Omsorg for hans Kone! han han har faaet en grumme Forandring.

Marceline.

Marceline.

Min Søn, hvad jeg før har sagt dig om Suzanne, var lutter Fordom. Jeg troer hun er dydig, og Grevens Elskov maae ikke sætte dig i Uroelighed.

Figaro.

Troe ikke, min Moder! at Deres Søns Handlinger styres af Jalousiens qvindagtige Tilskyndelser. Jalousie er enten et tosset Foster af Stolthed, eller en Narre-Sygdom. Oh! min Moder, deri er min Philosophie urykkelig.

Marceline.

Man maae ingen Ting forsvære, min Søn.

Figaro.

O! jeg trodser den allerlistigste, at bilde mig noget ind desangaaende, og dersom Suzanne engang bedrager mig, saa skal det være hende tilgivet i Forveyen. Hun skal faae nok at giøre først.

Trettende Scene.

Figaro, Marceline, Fanschette.

Fanschette.

(seer hverken Marceline eller Figaro.)

Lad mig see, om her ingen er.

(Hun gaaer gandske tæt hen til Figaro, uden at see ham.)

Figaro.

Figaro. (til Fanschette)

Ih, men jeg troer mit lille Sødskende Barn vil belure os.

Fanschette.

O, inte! det er ikke ærligt.

Figaro.

Ney; men det er undertiden nyttigt, og man kan forøytte det eene med det andet. Hvem søger du efter? : : : Cherubin, Taske?

Fanschette.

Ney, jeg veed nok hvor han er: men det er mit Sødskende Barn, Suzanne, jeg søger.

Figaro.

Hvad vil du hende?

Fanschette.

Det skal jeg sige dig, min lille Fetter, jeg skulde bringe hende en Knappenaal.

Figaro.

En Knappenaal! En Knappenaal! Hvad Jomfrue! hun begynder tidlig at gaae saadanne Ærinder; og hvem har skikket hende, om jeg maae spørge?

Fanschette.

Oh, jeg vil gaae min Vey, for han er jo vreed.

Figaro.

Figaro.

Ney, bie lidt, bie lidt, min Glut; det har intet at betyde, jeg veed nok hvordan det hænger sammen. Det er den Knappenaal, som tiente til Segl paa den Seddel, hun gav ham før, og nu har Greven bedet dig at bringe hende den tilbage: Kan du see, jeg veed det.

Fanschette.

Og hvorfor spør du da, naar du veed det saa vel?

Figaro.

Det er bare for at vide paa hvad Maade, han bad dig derom.

Fanschette.

Net op, som du siger. Hør lille Fanschette, sagde han; Gaae hen med den Knappenaal til dit Sødskendebarn Suzanne: Du kan sige hende, at det er de store Kastanietræers Segl; Det er sandt, han sagde ogsaa, for alting tag dig i Agt at ingen seer dig.

Figaro.

Gaae lille Glut, og siig intet meere til Suzanne, end til mig.

Fanschette.

(i det hun gaaer)

Han seer mig an for et Barn, min gode Fetter.

Fiortende Scene.

Figaro, Marceline.

Figaro.

Nu, min Moer?

Marceline.

Oh, min Søn = = =

Figaro.

I Sandhed, min Moder, der er Sager = = =

Marceline.

Nu da, hvad vil det sige?

Figaro.

Hør, min Moer, det som Fanschette sagde, det ligger her (viser sit Bryst) som et Stykke Blye.

Marceline.

Og hvorfor det?

Figaro.

Denne Naal, denne Naal!

Marceline.

Oh, kun Jalousie! dette stolte Hierte er altsaa kuns en Luft Ball, som en Knappenaal sætter i Bevægelse. "O deri er min Philosophie urykkelig.

Figaro.

Figaro.

Ah, sæt den koldsindigste Øvrigheds Person til at forklare Lovene i sin egen Sag, og I vil faae at see hvordan han udtyder dem.

Marceline.

Men hvem vilde sette sit Sind i Uroelighed over en saadan løs Fortælling? Hvem har sagt det var dig, man vilde spilde et Puds, og ikke ligesaasnart Greven? Hvem veed om Suzanne gaaer derhen, i hvilken Hensigt hun gaaer derhen, hvad hun vil sige, og hvad hun vil giøre der? : : :

Figaro.

Hun har Ret, min Moer, hun har Ret; men see lidt igiennem Fingre med Naturen i det første Øyeblik, siden bliver man koldsindigere : : : (de blive begge to nogen Tid i Taushed; endelig siger Figaro med en mørk Mine) Jeg veed hvor Deres Møde skal være : : : Farvel min Moer.

(han gaaer.)

Femtende Scene.

Marceline. (allene.)

Farvel min Søn! : : : og jeg ogsaa, jeg veed det ogsaa, og jeg skal være der for at passe paa Suzanne; eller jeg vil før advare hende: det er ret en

smuk

smuk Tøs! og vi Fruentimmer, naar der ingen uvedkommende Person ophidser os imod hverandre, saa ere vi tilbøyelige nok til at forsvare vor fælles Bedste, imod det grumme, men dog tillige lidt eenfoldige Mandkiøn.

Femte Akt.

Theatret forestiller en Hauge. I det Inderste af samme er en Allee af Kastanietræer: ved høyre Side af Haugen er en Haugestue, og ligeledes en ved den venstre Side: Scenen gaaer for sig om Natten.

Første Scene.

Fanschette.

(allene, holder en Lygte i den eene Haand, og en Appelcin samt to Tvebakker i den anden.)

Her var det Cherubin vilde komme for at lære mig min Rulle: I Haugestuen paa høyre Side; Ah! der er det. = Hvad de Folk ved Kammerbordet ere onde! Jeg har haft Umage nok bare for at faae to Tvebakker og en Appelcin. Fordi Greven ikke vil see ham meere, skal han derfor døe af Sult? = = =

Hvem skal have det, Jomfrue? spurgte de mig : : Hvad hindrer det Dem min Herre : : : Ah, vi veed nok til hvem det er: til den lille Page, nu om saa var? : : : Ah de har kostet mig et godt Kys, : : : men Cherubin skal give mig det igien. (i det hun bliver Figaro vaer, som kommer, skriger hun) Ah! (hun springer ind i Haugestuen ved den høyre Side.)

Anden Scene.

Figaro, Bazile, Antonio, Doctoren, Soelslikker, og andre Bønder.

Figaro.

(har en Hat, og en rød Kappe paa, og seer fortrædelig ud)

God Aften : : : mine Venner, ere I her?

Bazile.

Alle dem du har bedet at komme her.

Figaro.

Hvad er Klokken?

Antonio.

Maanen skulde vel være opstaaet.

Doctoren.

Hvilken fæl Tilberedelse! Han seer ud som en der stifter Sammenrottelser.

Figaro.

Figaro.

Det er her, mine Herrer, vi skal høytidelig holde Suzannes Kydskhed, og Herrerettighedens Fornyelse.

Bazile.

(til de andre, med en hemmeligheds-fuld Mine.

Ah, virkelig, jeg veed hvad det er; det er angaaende et viist Møde, jeg skal strax fortælle jer det altsammen, lad os gaae herfra.

Figaro.

Gaae kuns, men saasnart jeg giver et Tegn, spring saa alle hid, og naar jeg ikke skal viise eder noget kiønt, saa siig, Figaro er en Nar.

Doctoren.

Min Søn, husk vel paa, at hvem som er klog, lægger ikke Sag an mod de Fornemme. Naar man spiser Kirsebær med de Store, kaster de en Steenene i Øynene. Deres Stand, Deres Stand : : :

Figaro.

Og Deres List giver Dem meget forud. Men veed I vel, at den som yttrer Frygt, sætter Mod i sin Fiende, og giver ham Magten over sig; og veed I vel at jeg ikke omsonst bærer min Moders ædle Stamme Navn?

 Doctoren.

Doctoren.

Han er bandsat.

D. Gusman.

Han er?

Figaro. (til Bønderne)

Og I Skurke! illuminerer mig godt her omkring; Gid jeg saa sandt selv var død, som jeg skal dræbe, hvem af Jer jeg faaer fat. = = =

(han griber Soelslikker i Haandleddet og dreyer hans Arm.)

Soelslikker.

Oh, oh, uh! den grove = = =

Bazile.

(i det han gaaer)

Greven og Suzanne har indrettet deres Ting uden mig; Jeg ærgrer mig ikke over det Puds = = = Himlen bevare Jer, min Hr. Ægtemand.

Tredie Scene.

Figaro. (allene)

O Kone! Kone! Kone! svage, bedragelige Skabning! Der er intet Dyr under Solen, som jo følger sin naturlige Drift, og din er, at bedrage. Hun nægtede det, da jeg duttede hende det paa i Grevindens Nærværelse, og det, for desbedre at føre mig

bág Lyset! og den falske loe, da hun læste den fæle Seddel = = = Ney, min gode Hr. Greve, De skal ikke faae hende fat, = = = Fordi han er en stor Herre, troer han alting er ham tilladt. Navn, Rang, Høyhed, Rigdom, alt det giør ham stolt. Hvad har de giort Hr. Greve, for al den Lykke? De har net op taget Dem den Uleylighed paa at blive til, og intet videre. For Resten slet og ret Mand nok; Det er alt hvad I har giort medens jeg, Bitterknøe, bestemt til en ringere Skiebne, har maattet giennemgaae fleere Intriger, og giort fleere Beregninger blot for at vedligeholde det arme Liv, end der behøves for at regiere tretten Kongeriger i hundrede Aar; Og han vil sætte sig i Ligning med mig? = = = Der kommer nogen = = = (han seer sig for og luurer) = = = Ney der kommer ingen = = = Natten er mørk som Fanden, og jeg, jeg spiller her en tosset Rulle som Mand, omendskiønt jeg er det kuns halv = = = (**han sætter sig paa en Græsbænk, og tager Kappen saavelsom Hatten af. Efter at have været fordybet i Betænkninger en liden Stund, bryder han Tausheden**) Er der en værre Skiebne til end min? Søn af, jeg veed ikke hvem, bortstiaalen af Banditerne; opdragen i deres Sæder = = = Jeg faaer en Afskye for dette Liv, og søger en anstændigere Vey, men finder Modstand overalt. Jeg lærer Chymien, Pharmacien, Chirurgien, og en stor Herres Yndst er neppe tilstrekkelig, til at forskaffe

mig en Heste-Lancet i Haanden = = = Kied af at bedrøve de syge Bester, og tillige for at vælge en modsat Bestilling, giver jeg mig til Theatrets fortabte Corps: O gid jeg før havde bunden mig en Steen om Halsen! Jeg sammensmører en Comoedie efter Seraillets Sæder. Som spansk Skribent meente jeg frit at kunne holde mig lystig over Mahomet. Strax beklagede sig en Gesandt fra, jeg veed ikke hvor, at jeg i mit Stykke har fornærmet den høye Port, en Deel af Halvøen Indien, heele Persien, China, Staterne Tunis, Tripolis, Barca, Marokko og Algier: og nu dømmer man min Comoedie til Ilden, for at føye de mahomedanske Prindser, hvoraf ikke en, saavidt jeg troer, kan læse, og som træde os lige paa Halsbeenet ved at kalde os, Christne Hunde. Da man ikke kan betage Geniet sin Værd, saa mishandler man det. Mine Kinder faldt ind, min Time var kommen. Jeg saae længe forud den sæle Rettens Betient med Pennen i Parykken = = = I det jeg gysede, fattede jeg Mod; Der reiser sig et Spørsmaal om Rigdommens Natur, og da det ikke er nødvendigt at besidde en Ting, fordi man taler derom, saa forfatter jeg, uden at eye en eeneste Skilling, et Skrift om Pengenes Værdie, og deres netto Beløb i henseende til deres Virkning = = = strax seer jeg fra det Inderste af en gammel Hyrevogn, en Castelsbroe nedslaaes for mig; og jeg maae lade Haabet og Friheden

heden uden for Porten. : : : (han forstummer begravet i sine Betragtninger, endelig reiser han sig hastig) : : : Havde jeg bare en af disse Store i min Magt, hvis Rige varer i fire Dage, og som ere saa ligegyldige ved det Onde, de befaler, havde jeg dem bare fat, naar engang en god Unaade har dæmpet deres Stolthed : : : jeg vilde nok sige dem, at trykte Grovheder har ingen Indflydelse, uden just der, hvor deres Affsætning forhindres; at uden Skrivefrieheд er der ingen veltalende Smigger, og at det kuns er smaae Folk, som frygte smaae Skrifter : : : Kied af at føde en Mørkhedens Pensionist, satte man mig endelig en Dag paa Gaden igien. Men da jeg dog maatte have Middagsmad, uagtet jeg ikke meere var i Fængsel, saa skar jeg paa nye min Pen, og spør, hvad nu at skrive om : : : Man fortæller mig, at medens min oeconomiske Fraværelse, har der i Madrid reist sig et Friheds System i henseende til Producternes Salg, som strekker sig indtil Pressens, og at, naar jeg kuns ikke taler enten om Magt, eller Dyrkelse, eller Politiqve, eller Moral, eller Folk af Stand, eller Selskaber af Anseelse, eller Operetter, eller andre Skuespil, eller Personer, som staae i nogen Forbindelse, saa kan jeg frit lade trykke alt, dog at sige under to eller tre Imprimatorers Opsigt : : : For at profitere af denne dobbelte Frieheд, skriver jeg paa nye, forfatter et perodisk Verk; Og uden at

 tænke

tænke paa at falde nogen ind i sin Næring; giver jeg det den Tittel: Unyttig Dagbog for rrrrr ꞉ ꞉ ꞉ Der reiser sig strax tusinde Blekdievle, som beklage sig, at jeg bringer dem til Bettelstaven: Man undersøger mit Blad, man forbyder det, og der staaer jeg paa nye uden Embede. ꞉ ꞉ ꞉ Jeg var ferdig at fortvivle; Nu tænker man paa en Plads for mig; men ulykkeligviis var jeg skikket dertil. Man behøvede en Astronom: En Danser fik den Plads ꞉ ꞉ ꞉ Nu var der kuns tilbage for mig at stiæle; Jeg blev Bankør i la Bazet. Her var gode Folk nok; Jeg spiste min Aftensmad i Byen. Saakaldte skikkelige Folk, modtoge mig hos sig, imod at beholde totrediedeelen af Gevinsten. Da saae jeg først, at det er bedre at være snue end lærd. Jeg havde nok kundet giøre min Lykke, men da alle plyndrede og røvede rundt omkring mig og fordrede dog, jeg skulde være redelig, saa kunde jeg endnu have død af Sult ved den Bestilling ꞉ ꞉ Med et forlader jeg Verden, og tyve Favne dybt Vand, skulde udgiøre Skilsmissen, i det samme en velgiørende Guddom kalder mig tilbage til min første Stand. Jeg tager igien min Bylt og min Rageknív paa Nakken, og efterlader mit Rygte til Narrerne, som nære sig dermed, og Skammen lader jeg ligge paa Veyen, som alt for tung for en Vandringsmand; jeg streifer omkring fra Bye til Bye, og endelig finder jeg Lykken igien. En stor Herre opholder sig i

Sevilla,

Sevilla, og kiender mig fra gamle Dage; Jeg skaffer ham givt, og til Belønning for at have givet ham sin Kone, vil han opsnappe min. O! fæle Rekke af Begivenheder! Den Løbebane hvorpaa jeg er bleven hensat uden selv at vide det, og som jeg igien forlader uden selv at ville det, har jeg bestrøet med saa mange Blomster, som mit lystige Sind har tilladt mig: Jeg siger mit lystige Sind, uden at vide om det hører mig til, meere end alt det øvrige; Og hvad er da denne jeg, denne mig selv, som sætter mig i Bekymring? En Sammensættelse af smaae Atomer, af organiserede Smaaedeele, et svagt Væsen, hvad veed jeg? : : : Styret af Omstændighederne, Herre nu, Tiener da, Taler, naar Faren udkrævede det, Poet efter Leylighed, Musikus af Kiedsommelighed, Arbeydsom af Nødvendighed, men Doven! med Behag har jeg giort alting med, seet alt, gaaet alting igiennem, og Blendverket er forsvunden. Nu staaer jeg paa Nippet at givte mig, og saa kommer alle mine Slægtninge frem paa engang. Der bliver en stor Trette herom, man vil ikke erkiende mig igien; det er ham, det er mig, det er ham, ney, det er ikke ham: og hvem da? Endelig opklares alting: i det Øyeblik, da jeg troer at være oplyst om min Vildfarelse: : : : Ah! Suzanne, Suzanne! hvad du foraarsager mig Bekymring. (han lader sig falde paa Bænken, og bliver liggende, ligesom begravet i den dybeste Sorrig)

Fierde Scene.

Figaro, Grevinden i Suzannes Klæder, Suzanne i Grevindens Klæder, Marceline.

Marceline.

Her er det.

Figaro.

Der kommer nogen.

(han tager hastig Hatten og Kappen paa)

Marceline.

Jeg vil gaae ind i dette Lysthuus, hvor jeg kan høre alt. (hun gaaer ind i Lysthuset, ved den høyre Side, hvor Fanschette allerede er.)

Suzanne. (til Grevinden)

Marceline har sagt, at Figaro skulde være der.

Grevinden.

Altsaa venter den eene paa os og vi paa den anden.

Suzanne.

Deres Naade ryster, fryser De?

Grevinden.

Ja, jeg vil gaae ind.

Suzanne.

Der som Deres Naade ikke behøver mig, saa vil jeg nok blive lidt i Luften.

Grevinden.

Du vil blive i Aftenluften.

Figaro. (sagte)

Ja, retsaa Aftenluften, hun veed Beskeed.

(Suzanne gaaer ganske ud paa Kanten af Theatret ved den høyre Side: Figaro ligeledes ved den venstre Side, Grevinden er i Midten.)

Femte Scene.

Grevinden, Suzanne, Figaro, Cherubin.

Cherubin.
(kommer løbende og synger)

En Gudmoer har jeg eyet.
Hvor min Siel, hvor min Siel ikke
lider, ꝛc.

Ey men! Ey men : : : der er et Fruentimmer : : : (han seer nøye til i Mørket) Det er Suzanne, (han gaaer nærmere, og tager Grevinden, som han anseer for Suzanne, fordi hun er i hendes Klæder, ved Haanden) Dersom jeg ikke havde kiendt

dig

dig paa den hvide Fieder i din Hat, som udmærker sig i Mørke, saa kunde jeg dog ikke tage feyl af din bløde, fine Haand.

Grevinden. (som Suzanne)

Slip mig, slip mig, min Herre, Figaro kommer strax.

Cherubin.

Det er ikke Figaro, du venter Taske. Det er Greven som giorde Aftale med dig i Morges, da jeg sad bag Lænnestoelen, at vilde møde dig her.

Figaro. (sagte)

Det skikker sig just ikke at luure.

Grevinden. (som Suzanne)

Gaae Deres Vey.

Cherubin.

Ja, men førend jeg gaaer, vil jeg give dig tyve Kys for dig selv, og hundrede til min skiønne Gudmoer.

Siette Scene.

Figaro, Grevinden, Suzanne, Greven, Cherubin.

Greven.

(som kommer til det med Suzanne aftalte Møde, i det han seer Pagen ved Grevinden, som han antager for Suzanne.)

Der er den fordømte Page igien.

Cherubin.

Cherubin.

(vil med Magt omarme Grevinden, hun forsvarer sig, og river sig ud af hans Arme. I det Øyeblik de saaledes skilles ad, træder Greven imellem dem, og Pagen omarmer Greven, i den Troe, det er Suzanne, han erkiender Greven og i det han omarmer ham, siger han)

Det er Greven.

(han flyver ind i Lysthuset, hvor Fanschette og Marzeline allerede ere)

Syvende Scene.

Figaro, Grevinden, Suzanne, Greven.

(Figaro, som hørte heele Samtalen imellem Cherubin og Grevinden, som han anseer for Suzanne, nærmer sig ganske tæt, for at see, om Suzanne lader sig kysse.)

Greven.

(i det han giver Figaro et Ørfigen, og troer det er Cherubin han slaaer)

Siden han ikke giver fleere end et Kys, saa skal han have det.

Figaro. (sagte)

Ah, der er just ingen Fordeel ved at staae paa Luur.

Greven.

Greven.

Den lille uforskammede, efter at jeg nyelig har forbudt ham : : : Men vi vil lade disse Fortrædeligheder fare, de kunde let forgifte de søde Øyeblikke, du forunder mig.

Grevinden. (som Suzanne)

Altsaa, Kierligheden : : :

Greven.

Kierligheden er ikke andet end Hiertets Roman; og det er Fornøyelsen som udgiør dets Historie : : : (tager hende ved Haanden) Grevinden har ikke saadanne buttede Arme, saadan en fin Hud, og saadanne smaae smukke nydelige Fingre : : :

(han omarmer hende tre fire gange.)

Figaro.

(bliver fortvivlet.)

Ha, den Taske.

Grevinden.

(forstiller sin Røst)

Men hvad Forskiel finder De imellem mig og Grevinden?

Greven.

Jeg veed ikke.

Grevinden.

Men, siig dog?

Greven.

Greven.

Maaeskee mindre Eenformighed i Trækkene, meere Indtagenhed i hendes Manerer, hvad veed jeg det? Og desuden giør tre Aars Foreenelse Ægteskabet saa ærværdigt! Vore Koner troe at have giort alt, naar de have givtet sig med os; siden elske de os, og elske os : : : Naar de nu elske os, hvad da? De ere saa høflige, saa bestandig forbindtlige, og det altid, og uden Ende, saa man er ganske forundret, naar man en Dag vil fornøye sig, og ikkuns mættes istædet for at fornøyes.

Grevinden.

Paa hvad Maade kan man ændre det?

Greven.

Det hører os til at underholde eder, og vi giør hvad vi kan i den Henseende: Men det falder eder til at beholde os, og det synes i Fruentimmer at glemme.

Grevinden.

Jeg skal vidst ikke glemme det.

Suzanne. (sagte)

Jeg ikke heller.

Figaro. (sagte)

Jeg ikke heller.

Greven.

Greven.

Det giver Gienlyd her = = = En Castillianer staaer ved sit Ord; See der er strax 1000 Rdlr. for den Rettigheds Igienkiøbelse, som jeg har frasagt mig. (han giver hende en Pung) Og ydermeere, da den Yndest du beviser mig, er uskatteerlig, saa er der en Ring, som jeg beder, du vil antage for min Skyld.

(han sætter hende Ringen paa Fingren)

Grevinden.

Suzanne tager imod alt.

Figaro. (sagte)

Kan man være meere skiøgeagtig?

Greven. (sagte)

Hun er interresseret, saa meget desbedre! (til Grevinden, som han stedse antager for Suzanne) Lad os gaae ind et Øyeblik i dette Lysthuus.

Grevinden.

Uden Lys?

Greven.

Hvorfor det, vi skal jo ikke læse derinde (Greven tager Grevinden ved Armen, og fører hende ind i Lysthuset ved den venstre Side. Figaro følger efter dem, og Greven, som hør nogen gaae, raaber) Hvem kommer der?

Figaro.

Der kommer ingen, = = = men vi har været

Greven.

Det er Figaro.

(Greven og Grevinden løber i Mørke, uden at vide hvorhen. Grevinden gaaer ind i Lysthuset ved den venstre Side, Greven gaaer tæt forbi Lysthuset og længere ind i Haugen.)

Ottende Scene.

Figaro, Suzanne.

(som Grevinden)

Figaro.

(troer at være alleene)

Hun gik derind! = = = Nu vel da, I Mænd som ere givte, som sætte Speidere ud for at passe paa eders Koner, og som lade eder tumle hele Maaneder af en Mistanke: giører ligesom jeg; Jeg passer paa min Kone fra den første Dag af, og kuns en Haandevending, saa er det skeet, det er fortreffeligt! = = = Lykkelig er jeg, at jeg ikke tager mig det nær, og at hendes Utroeskab slet ikke rører mig.

(medens Figaro siger alt dette, banker Suzanne, ved den anden Ende af Skuepladsen, sine Hænder

(af Utaalmodighed efter at slaae Figaro for at straffe hans Mistanke. Figaro nærmer sig mod Lysthuset ved den venstre Side, hvor Grevinden er gaaet ind.)

Suzanne. (sagte)

Ah, du skal betale din Mistanke. (taler med en sagte Stemme, og efterligner Grevindens Røst) Hvem er der?

Figaro.

Hvem er der? En som vilde ønske at Pesten havde dræbt ham da han blev fød.

Suzanne.

Ih, men jeg troer det er Figaro?

Figaro.

(troer at kiende Grevindens Røst)

Naadige Frue Grevinde! : : : Ah! Deres Naade, hvor meener De Greven er?

Suzanne.

Det er mig ligemeget : : : den Utaknemmelige.

Figaro. (opbragt)

Og Suzanne, denne dydige Pige, som stilte sig saa ærlig an? : : :

(Suzanne slaaer stedse den eene Haand med den anden, af Utaalmodighed efter at slaae Figaro.)

Suzanne.

Suzanne.

Tael sagte.

Figaro.

(sagte i det han kiender Suzanne)

Det er Suzanne! god dam.

Suzanne.

De to er sammen?

Figaro.

Oh den Forræderske, hun vil overraske mig.

Suzanne.

Vi maae hævne os, Figaro!

Figaro. (sagte)

Oh, hvad det vilde være sødt førend Brylluppet : : : Oh, Deres Naade, har De ret Lyst dertil?

Suzanne.

Ellers maatte jeg ikke være af mit Kiøn; men Mændene veed hundrede Midler dertil.

Figaro.

Deres Naade, Fruentimmerne har et Middel der er bedre end alle Mændenes.

Suzanne.

Ja, men hvortil duer en saadan Hevn, naar den ikke krydres af en Smule Kierlighed.

Figaro.

Deres Naade, vær forsikret, at det kuns er Ærbødighed, der holder Kierligheden fra at yttre sig.

Suzanne.

Jeg veed ikke, om I meener det godt, men I siger det ikke paa en kiøn Maade.

Figaro.

(kaster sig for Suzannes Fødder og lader som om han anseer hende for Grevinden)

Ah, Deres Naade, jeg tilbeder Dem.

Suzanne.

Er det Jeres Tanker, Figaro?

Figaro.

Ja, Deres Naade, betragt Tiden, Stedet, Omstændighederne, og lad Deres Haand : : :

Suzanne.

(giver Figaro et Ørefigen, og uden at forstille sin Røst.)

See der, : : : det skal du have for din Mistanke. : : : (hun bliver ved at slaae ham) Det skal du have for din Jalousie. : : : (Figaro slaaer sig selv, saa længe dette varer) Er det Kierlighed det?

Figaro. (staaer op)

Hille bitterknøe: Ja det er Kierlighed; slaae, bliv ved, slaae uden Ophør; men naar du har banket mit heele Legeme grøn og blaae, kast saa et Øye fuld af Yndest med paa den lykkeligste af alle dødelige.

Suzanne.

Godt, Skurk, du forførte dog Grevinden med din bedragelige Sladder, saa jeg maatte vige for hende, i det jeg glemte mig selv.

Figaro.

Kunde jeg ikke kiende din lille søde Stemme?

Suzanne.

Hvad, du har kiendt mig?

Figaro.

Ja.

Suzanne.

Ha, hvor jeg skal hævne mig derfor.

Figaro.

Nu da, slaae, og bær Had, det er dog ogsaa alt for Fruentimmeragtig = = = Men siig mig dog hvorledes alt dette er gaaet til.

Suzanne.

Er det min Skyld, at vi slaae to Fluer med et Smek?

Figaro.

Hvem er da den anden?

Suzanne.

Greven, som blev ført bag Lyset af hans Kone.

Figaro.

Hans Kone! hæng dig Figaro, du kunde ikke giette det: hans Kone! : : : Oh tolv, ja vel femten tusind Gange forstandige Fruentimmerkiøn! : : : Altsaa var det med hans Kone han gik ind i Lysthuset?

Suzanne.

Ja.

Figaro.

Og de sidste Kys, hvem fik dem?

Suzanne.

Hans Kone.

Figaro.

Og den lille Page, hvem kyste han?

Suzanne. (leende)

Greven.

Figaro.

Ah, Greven; Oh, den gode Tosse! og det Kys forhen bag Lænnestoelen, hvem fik det?

Suzanne.

Ingen.

Figaro.

Er du vis paa det?

Suzanne.

(i det hun vil give ham et Ørefigen)

Hør Figaro! her regner Ørefigen ned.

Figaro.

Dine ere fine; men Grevens er grov Courant.

Suzanne.

(kneiser lidet baglends over, og giver som et Tegn med Fingren, at han skal kaste sig paa Knæ for hende)

Vil du ydmyge dig, Stolte!

Figaro.

(i det han sætter sig paa Knæ)

Det er alt billigt. Nu da, paa Knæ, dybt nedbøyet. (han bukker sig dybere) Plat ned paa Jorden. (han kaster sig ganske ned)

Suzanne. (leende)

Oh! Oh! Oh! stakkels Fyr!

Niende Scene.

Greven, Figaro, Suzanne.

(Figaro har endnu det eene Knæ paa Jorden, og kysser Haanden paa Suzanne, som har Grevindens Klæder paa.)

Greven.

Greven.

(søger om Grevinden, som han troer er Suzanne, og som gik ind i Haugestuen paa venstre Haand)

Suzanne? Suzanne?

Figaro.

(sagte til Suzanne)

Der er Greven: Vil du blive ved med den Spøg?

Suzanne.

Ja. (Figaro kysser hendes Hænder med meere Hæftighed.)

Greven.

(i det han vender sig om, bliver han Suzanne vaer, og anseer hende for Grevinden)

En Mandsperson ved Grevindens Fødder! (i det han vil drage sin Kaarde, bliver han vaer at han ingen har) Himmel, jeg er uden Vaaben!

Figaro.

(fordreyende sin Stemme talende til Suzanne)

Deres Naade, Deres Naade, see min Kierlighed og giv den sin Belønning; Lad os nu indhente den Tid vi tabte i Morges da jeg sprang ud af Vinduet.

Greven.

Det er altsaa Personen som var i Kabinettet; tilsidst kommer alting for Dagen. (han løber hen mod Figaro: Suzanne, som seer han kommer, flyver ind i Haugestuen, hvor de foregaaende ere Greven sætter sin Haand paa Figaros Halskrave og skriger:) Hevn! heida, helda!

Tiende Scene.

Greven, Figaro, Pedrille.

Pedrille.

Her er jeg naadig Herre, tilbage fra Sevilla.

Greven.

Er du allene?

Pedrille.

Ja, Naadig Herre.

Greven.

Kom nærmere, og raab saa høyt du kan.

Pedrille.

(skriger af alle Kræfter)

Der var ingen Page at finde; Der er Pakken.

Greven.

See, det Bæst! : : : Hey da, kommer alle hid som hører mig.

Ellevte Scene.

Don Gusman, Bazile, Antonio, Doctoren, Bønder, hvoraf nogle bære Fakler.

Greven.

Pedrille, pas vel paa denne Dør, og I, mine Undergivne, omringer denne Karl og svarer mig til ham. (til Figaro) Og du ærlige Siel! bereed dig paa at besvare mine Spørsmaale.

Figaro.

Hvorfor skulde jeg vegre mig ved det, naadige Herre! De har her at befale over alt, uden over Dem selv.

Greven.

Dersom noget skulde kunne opirre mig meere, da er det, at han lader, som han var ganske roelig.

Figaro.

Mon vi ere Soldater, som slaae ihiel, og lade sig slaae ihiel, uden at vide hvorfor? Jeg vil vide Aarsagen, førend jeg tager mig en Ting nær.

Greven.

Vil I sige os strax, hvem er den Dame som I førte ind i dette Lysthuus.

Figaro.

Figaro.

(pegende paa Lysthuuset, som Grevinden er)

I det der?

Greven.

(viser det Lysthuus, hvor Suzanne er i Grevindens Klæder.)

I dette her.

Figaro.

Ah, det er en Forskiel, det er et ungt Fruentimmer, som beærer mig med ret udmærket Godhed.

Greven.

Det hører De, mine Venner.

D. Gusman.

Vi — vi høre det.

Greven.

Og denne unge Person, stod hun ellers i Forbindelse med nogen, saavidt I veed.

Figaro.

Man siger at hun er en stor Herres eeneste Omgang; hvad enten han nu har forladt hende, eller hun har elsket mig høyere, end en meere elskværdig; saa har hun givet mig Fortrinet.

Greven.

Fortrin : : : i det mindste er han dog lige frem : : : Nu mine Venner! Det som De har hørt

det

det bevidner jeg med min Eed, jeg har hørt af hans Medforbryderes Mund.

D. Gusman.

Af hans Med — Medforbryderes Mund.

Greven.

Men da man giør mig Skam offentlig, saa bør min Hevn ogsaa være det (han gaaer ind i Lysthuset efter Grevinden, som han troer er der) Kom ud, Madam, Deres Time er kommer. (da man ikke kan see Lysthuset, tager Greven den første han faaer fat; nemlig Cherubin. Efter at have trukken ham ud af Lysthuset, støder han ham tilbage med Forundring og Fortrædelighed.) Igien den fordømte Page! Hvad giorde De der?

Cherubin.

Jeg skiulte mig, som De havde befalet mig.

Greven.

Men han var uden Tvivl ikke allene.

Cherubin.

Det havde været alt for haardt, naadig Herre, dersom en elskværdig Siel ikke havde forsødet mig den kiedsommelige Tid.

Pedrille.

Det var altsaa vel Umagen værd, at ride en Hest ihiel.

Greven.

Greven.

(viser paa Lysthuset)

Gaae du ind, Antonio, og før den Nedrige, som har bestiemmet mig for sin Dommer.

Antonio.

Folk sige, man skulde snart tænke at Forsynet ; ; ; Har De ikke giort saa meget før, naadige Herre?

Greven.

Saa, gaae du, Dumrian.

D. Gusman.

Men hvem er — et det da, der har ta — taget den andens Kone?

Figaro.

Ingen har havt Fordeel deraf.

Antonio.

Kom ud, Deres Naade, kom ud; det giøres inte behov at bede jer saa meget, da vi veed at I er der. (han trækker Fanschette med sig)

Greven.

Ih, ; ; ; det er Fanschette.

Antonio.

Det var vel Umagen værd, naadig Herre, at lade mig gaae ind, for at vise heele Selskabet, at det er min Datter, som giør al denne Støyhei.

Greven.

Greven.

Jeg skal nok finde hende.

(han nærmer sig Lysthuuset og vil gaae ind.)

Doctoren.

Naadige Herre; Det er ikke rigtig fat; Jeg er gandske koldbladig. Lad mig gaae ind.

D. Gusman.

Den Sa — Sag er ogsaa alt for forvirret.

Doctoren.

(fører Marceline ud, og i det han seer det er hende.)

Hvad Marceline?

Figaro.

Saa da, der er min Moder.

Greven.

Hun er der, jeg har seet hende gaae derind. (i det han nærmer sig Lysthuset for at gaae derind, gaaer Suzanne, som forestiller Grevinden ud, og skiuler sit Ansigt med hendes Vifte.) Ah, der er hun, hvad troer De mine Herrer, at en saa uværdig Kone fortiener? (de kaste sig alle paa Knæ, da de see Grevinden, som for at bede om Naade for hende.) Ney, ney, ney, ney, om I saa var hundrede.

Grevinden.

(kommer ud af Lysthuset ved den venstre Side, med Suzannes Klæder paa, og kaster sig ogsaa paa Knæ ved den høyre Side af Greven, sigende.)

Jeg skal i det mindste fylde Tallet.

D. Gusman.

(leende af alle Kræfter)

Ah, det er hendes Naa — aa — aa — aa — aa — aa — de Grevinden.

Greven.

(kiender Grevinden i Suzannes Klæder, stræber længe at skiule sin Forlegenhed, endelig siger han)

Hvad, det var Dem, Grevinde! : : : Paa, min Siel, jeg maae bede om en meget ædelmodig Pardon : : :

Grevinden.

Dersom det var Dem saa vilde De sige: ney, ney; og jeg pardonerer Dem tredie Gang i Dag, og det uden Betingelse.

Greven.

Jeg skal aldrig glemme denne Ædelmodighed.

Suzanne.

Jeg ikke heller.

Figaro.

Jeg ikke heller; her er Ekko.

Greven.

Greven.

Jeg vilde spille Dem et Puds, men De har behandlet mig som et Barn.

Figaro.

En lille Dag, som denne, danner en god Minister.

Grevinden.

Enhver maae have sit; hør Suzanne : : : (hun giver hende Ringen) og du Figaro, dette hører dig til. (hun giver ham de tusinde Rixdaler)

Figaro.

Det er den tredie : : : men den ville blive haard at faae Fingre paa.

Soelslikker.

Og Brudens Strømpebaand, faaer jeg det?

Grevinden.

(kaster Baandet, som hun havde taget af Cherubins Arm)

Der er det.

Cherubin.

(tager det op, og i det han seer nogle Bønder nærme sig for at tage det)

Den som vil giøre mig det stridig, kan kuns nærme sig.

Greven.

Hvorledes smagte det Örefigen De fik før, saa han en føelsom Herre!

Cherubin.

Cherubin.

(sætter Haanden paa Hæftet af sin Kaarde)

Jeg min Hr. Oberst?

Figaro.

Det var paa min Kind han fik den: der seer man hvor retfærdig de Store ere.

Greven.

Og hvad tænker De om dette, Don Gusman.

D. Gusman.

Om a — alt hvad jeg seer.

Greven.

Ja.

D. Gusman.

Jeg veed saa Skam inte hvad jeg skal sige om det : : : det er min Tænkemaade.

Figaro.

Jeg var fattig; man foragtede mig: Nu jeg er riig : : :

Doctoren.

Nu tilbeder alle Hierter dig.

Figaro.

Meener De?

Doctoren.

Ja, jeg kiender Dem.

Vaudeville.

Bazile.

Omme Siel! som ey fordrager
Amors Spøg, men laster den,
End dog disse grumme Klager!
Synder vel Forandringen?
Hvorfor fik dog Amor Vinger,
Mon ey for at flyve, Ven?

Greven.

Med provincialske Skiønne
(Dyden dem for kostbar er)
Det ey Møien vil belønne;
Leve Stadens Dronninger!
Stedse de, som Fyrstens Mynter,
Under Mandens Kuratel
Tiene til det Heeles Vel.

Suzanne.

Brød en Mand sin Troe og Ære,
Han er stolt og hver Mand leer;
Men vil Konen kiffig være,
Hun anklaget, straffet er.
Maatte man en Aarsag sige
Til den Uret, man nok seer,
Magten giver Love her.

Antonio.

Hver den ømme Moder kiender,
Ham til Lyset bragte frem,
Andre Ting, som ellers hænder,
Skiules; Amor kiender dem;
Ofte lægger han for Dagen
Hvordan Sønnen af en Nar
Vægtig, som han kostbar var.

Fanschette.

Lucas visker til mig sagte:
Kiendte du kun Amors Lyst,
Hvilken Vellyst den frembragte
Unge Pige! i dit Bryst
I hvert Øye han dig lokker.
Jeg har seet ham, gode Dreng,
I en Smiil af Cherubin.

Figaro.

Naar man alt for grovt ey synder,
Vi lemfældig være maae
Imod den, vort Hierte ynder;
Lad os stedse tænke saa:
Hver, som stræng sig selv anklager,
Føler, naar han griber ret,
I sin Barm, jo Mennesket.

Don Gusman.

I det Stykke, mine Venner,
Som af os sin Dom her faaer,
Uden Tvivl enhver nok kiender
Sine Feyl og best forstaaer.
Skiønt; man undertrykke, laste,
Skrige mod det hundred' gang,
Alting ender dog med Sang.

Cherubin.

Smukke Kiøn, vor yndte Plage
I de unge bedste Aar,
Stedse I enhver tilbage
I de grumme Lænker faaer:
Eders Billed er Parterret;
For dets Gunst den alting giør,
Som foragtede det før.

Grevinden.

Stolt af Dyd og Troeskab, siger
Een, jeg elsker kun min Mand;
Her en anden, som alt sviger,
Sværger: ingen uden han.
Ak! blandt alle klogest handler
Den, som i sit Slaverie
Vover ey, at troe sig frie.

Suzanne.

Ifald dette muntre Stykke
Nogen Viisdom lærer dig,
Du i Gunst af Spasens Lykke,
Til Fornuftens Ære stig:
Viis Naturen os henleder
Stedse ved Fornøyelser
Til det Maal, som os er kier. *)

*) For Rummets Skyld har man kun vildet give hver Person sit Vers, og derfor forbigaaet nogle i Originalen.

Feil.

Pag.	7.	Lin.	10.	Morgegen	læs:	Morgenen.
—	8.	—	4.	Couréer	—	Konreer.
—	36.	—	13.	De nydt	—	De har nydt.
—	38.	—	1.	Siden	—	siden.
—	44.	—	18.	tæmmelig	—	temmelig.
—	46.	—	25.	fom	—	som.
—	52.	—	2.	Marlborough	—	Malborough.
—	53.	—	10.	For	—	for.
—	121.	—	4.	Doctoren	—	Marceline.
—	135.	—	24.	fortryder, hun	—	fortryder hun.
—	144.	—	19.	Orchestreſt	—	Orchestret.
—	145.	—	5.	Ryggesløs	—	Rykkesløs.

Andre smaae Feil vilde Læseren selv behage at rette.